

ЖЕТА

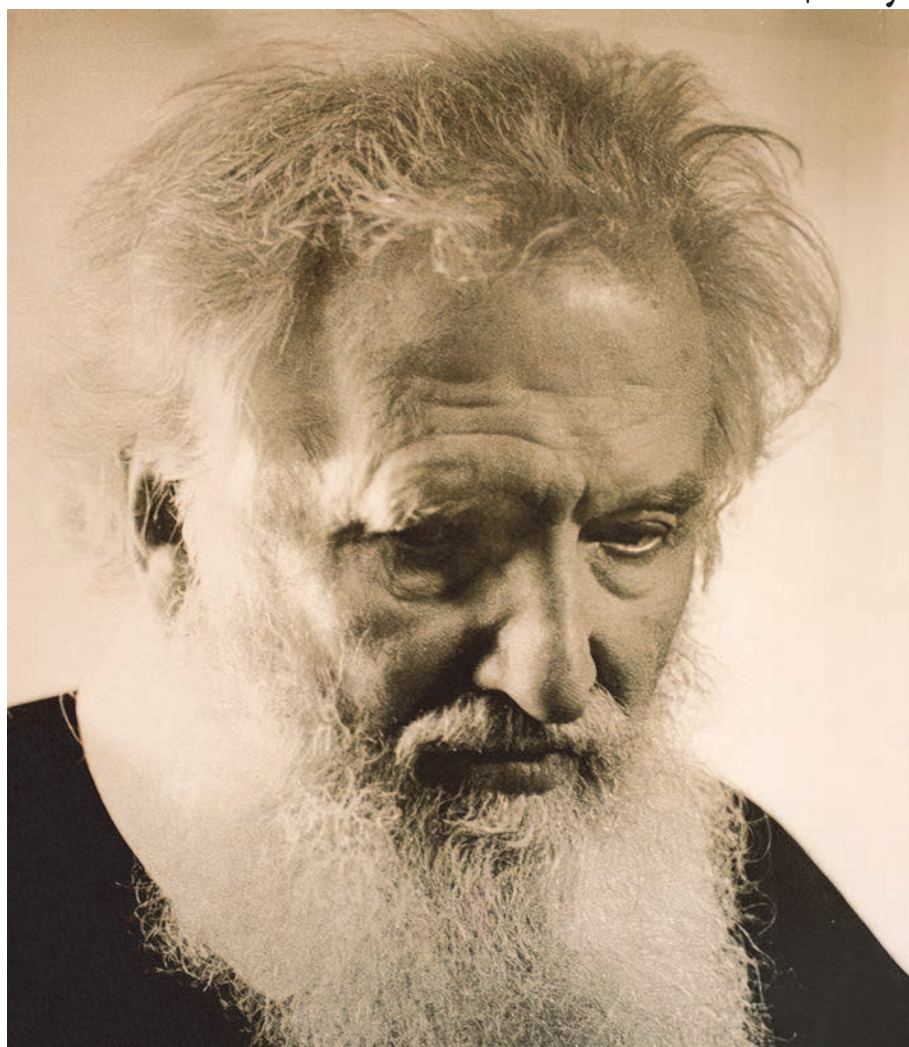
ЧАСОПИС

8/166 Листопад 2020

ЛЬВІВСЬКА АРХІЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

Владика Володимир
про митрополита Андрея Шептицького:
«Його жнива ще будуть довго тривати»

Сьогодні впродовж дня завітаймо до крипти собору св. Юра, де спочиває митрополит Андрей Шептицький. Поспілкуймося з ним як з братом, батьком добрим другом чи духівником. Вслухаймося, за посередництвом його молитви, яке зерно сьогодні Господь прагне засіяти у моє серце. До цього закликав Пресвященніший Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, в Архикафедральному соборі св. Юра 1 листопада з нагоди 76-ої річниці відходу до вічності праведного митрополита Андрея Шептицького.

«Сьогодні дякуємо Богові за дар життя і служіння праведного митрополита Андрея, який був щедрим сіячем ХХ століття», – наголосив владика Володимир.

Архиєрей пригадав, що цього дня 76 років тому митрополит Андрей на Святоюрському пагорбі відійшов до вічності, звершивши свою Пасху. «Він спочив у крипті нашого собору. Чимало людей звертаються до нього про допомогу. Дуже символічно, що цього року цей день випадає в неділю, яка є особливим днем спогадування Христового воскресіння у світі», – зауважив проповідник.

За його словами, Роман-Андрей слухав і приймав Боже Слово, а водночас сам щедро його сіяв серед людей. «Хоча знаємо як нелегко було проростати цим зернам, особливо у радянський час. Цілі покоління і ми зокрема збираємо щедрі плоди його спадщини. Його жнива ще будуть довго тривати», – переконаний він.

«Дякуючи за дар великого Андрея, ми дякуємо, Тобі Ісусе-сіячу, за зерно благовісті, за Твоє слово. Ми приймаємо його і просимо дати сприятливі кліматичні умови, бути до нас милосердним, а ми подбаємо про родючість землі, щоби згодом принести плід сторицею», – наголосив владика Володимир.

«У крипті є книга записів, яку ми час від часу переглядаємо. Люди сюди приносять своє життя. Звертаймося до нього у своїх молитвах і він обов'язково вистушає і відповідь на нашу молитву. Можливо не на все, бо, як добрий батько, він дає дітям те, що їм потрібно, а не те, що вони хочуть і що може бути для них шкідливим», – закликав на завершення єпископ-помічник Львівської архієпархії.

«Духовна велич Львова»

У соборі святого Юра відбулася мистецька програма, присвячена митрополитові Андрею

1 листопада в Архикафедральному соборі святого Юра відбулася мистецька програма «Покликаний... Посвята у 155-ті роковини Праведному Андрею Шептицькому». У цей день Українська Греко-Католицька Церква вшановує пам'ять Праведного митрополита Андрея в 76-ті роковини його відходу до вічності.

Захід розпочався зі слова про митрополита Андрея, яке проголосив Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Владика в основу слова взяв фрагмент листа дитини-сироти до митрополита, датований 1904 роком, у якому підкреслив особливу роль праведного Андрея Шептицького як духовного батька-опікуна дітей-сиріт і духовного батька українського народу.

Основні штрихи служіння та діяльності митрополита Андрея Шептицького окреслила ведуча, заслужена працівниця культури України Марія Христинич. Її слова перепліталися з музичним супроводом у майстерному та професійному виконанні солістів, хору та камерного оркестру лауреата Національної премії України ім. Тараса Шевченка, Заслуженої академічної капели України «Трембіта» під батуту народного артиста України Миколи Кулика.

Після завершення мистецької програми слово виголосив автор проекту Михайло Перун, склавши подяку Львівській архієпархії УГКЦ, департаменту з питань культури, національностей та релігій ЛОДА, Фондації «Андрей» за організацію мистецької програми, а також усім присутнім за вшанування Праведного митрополита Андрея.

Презентація сайту, присвяченого митрополитові Андрею

1 листопада, в день 76-річчя відходу до вічності Праведного митрополита Андрея, у Львові презентували сайт, присвячений його постаті. Презентація відбулася в Митрополичих садах на Святоюрській горі. Участь у ній взяли Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, представники влади, розробники сайту, працівники Львівського державного історичного архіву та Львівської національної бібліотеки імені Василя Стефаника, громадські діячі, представники медіа. Модерував презентацію ієрм. Юстин (Бойко), синкел у справах монашества Львівської архієпархії та один з ініціаторів створення сайту.

Гості презентації звернули увагу на колосальне значення діяльності митрополита Андрея, великий пласт якої досі є недостатньо висвітленим, опрацьованим та вивченим. Користувачі новоствореного сайту зможуть ознайомитися з численними результатами його спадщини, частина якої спеціально для цього проекту оцифрована із львівських архівів. Особливим акцентом є запуск сайту саме в ювілейний рік – 155-ліття з дня народження митрополита Андрея.

Цей ресурс стане корисним для дослідників діяльності митрополита Андрея, давши можливість побачити раніше неопубліковані архівні документи, праці митрополита та джерела, що стосуються його постаті.

Освячення храму Зіслання Святого Духа у Львові

25 жовтня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав парафію Зіслання Святого Духа у Львові (вул. Трильовського, 9А). Тут він звершив Чин освячення новоспорудженого храму та престолу, який звали парафіяни. Відтак у співслужінні сотрудників парафії та запрошеного духовенства владика Ігор очолив Архирейську Божественну Літургію.

Архієпископ висловив подяку всім, хто долучився до спорудження святині, закликавши вірних і надалі щиро дбати про неї. «З-поміж інших будов, жодна, навіть найкраща та найдорожча, не зрівняється зі святим храмом, бо у ньому мешкає Ісус Христос. Часто тут вирішується доля вічності людини. Тому дбайте за ваш храм, щоб він був гарним, прибраним, чистим, охайним тощо, – усе, що тут знаходиться, спрямовується на служіння Богові. Хай Господь винагородить кожній особі зокрема за її старання та переживання про будівництво цього храму», – звернувся до парафіян владика у слові-проповіді.

Митрополит відвідав с. Зимна Вода

1 листопада Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав парафію св. Івана Богослова в с. Зимна Вода Сокільницького деканату Львівської архієпархії. Тут він у співслужінні сотрудників парафії та запрошеного духовенства звершив Архирейську Божественну Літургію, а також освятив бічні кивоти з іконами Богородиці і Миколая Чудотворця.

У проповіді митрополит звернув увагу на євангельську притчу про сіяча, закликавши кожного чесним та добрим життям сіяти зерно добрих діл, яке приводить до Божого Царства: «Дуже важливо, щоби правда й любов Господнього зерна зростала в нашому серці та давала гідний плід нагороди у вічності. Зберігаймо Заповіді Господні, стараймося жити щиро по-християнськи, будьмо добрими людьми й відкидаймо усе, що гріховно сквернить нашу душу. Бог приготував для нас, – не для когось іншого, лиш для нас, – вічну щастливість, яку можливо здобути кожній людині без особливих подвигів!»

Також у день 76-ї річниці відходу до вічності Праведного митрополита Андрея архирей згадав у слові цю особливу постать в історії нашої Церкви: «Цього Святого Юрія, де спочивають святі моці митрополита, у якій моляться люди, є книга, в якій народ кожного дня пише подяки Праведнику за вислухані молитви та просить про різні ласки у цього великого святого Мудреця. Запрошую вас, щоб і ви відвідували крипту з мощами наших святих Господніх архирейів та молилися за процес беатифікації великого Праведника Андрея!»

Святкування у Львівській духовній семінарії

11 жовтня у Львівській духовній семінарії Святого Духа (м. Львів, вул. Хуторівка, 35) відбулися урочистості з нагоди початку нового академічного року. З цієї нагоди семінарію відвідав Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Тут він очолив Архирейську Божественну Літургію та освятив розписи ліворуч та праворуч від іконостасу семінарійного храму.

Ще у переддень, у суботу 10 жовтня, він же очолив тут Вечірню та звершив піддияконське поставлення братів 6-го курсу семінарії. Відтак у неділю семінаристи першого курсу та один семінарист з програми «Пізніх покликань» отримали з рук митрополита благословення носити підрясники.

Освячення храму святих мучениць Віри, Надії, Любові та їхньої матері Софії

4 жовтня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, звершив освячення новоспорудженого храму святих мучениць Віри, Надії, Любові та їхньої матері Софії у м. Львові (вул. Миколайчука). Тут він очолив Архирейську Божественну Літургію, яку йому співслужили адміністратор парафії о. Андрій Корчагін та численне духовенство.

По завершенні богослуження архієрей вручив нагороди священнослужителям та подячні грамоти жертводавцям, що долучилися до зведення святині.

Ієрейське рукоположення диякона Юрія Ганущака

31 жовтня, у день пам'яті святого апостола і євангелиста Луки, Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, звершив ієрейське рукоположення диякона Юрія Ганущака. Чин рукоположення відбувся в часі Архирейської Божественної Літургії в Архикатедральному соборі святого Юра. Митрополитові співслужили також сотрудники собору і запрошене духовенство.

День духовної віднови для духовенства Пустомитівського протопресвітерату

29 жовтня в м. Пустомити відбувся день духовної віднови для священнослужителів Пустомитівського протопресвітерату Львівської архієпархії УГКЦ під проводом синкела у справах монашества ієрм. Юстина (Бойка). Тема реколекцій – «священниче покликання».

У своєму слові реколектант розкрив тему покликання у священничому служінні на основі Євангелія від Марка, наголошуючи на трьох важливих моментах у покликанні апостолів: за яких обставин Господь їх кличе; у який спосіб Він це робить; до чого Він їх кличе? Завданням сучасного душпастиря є таке ж, як і було в апостолів: бути при Ісусові, проповідувати про Бога і служити людям молитвою.

На завершення реколектант побажав отцям «не зупинятися у служінні людям, шукаючи нових форм душпастирства».

Повідомив о. Іван Курилець

Молитва з нагоди Дня залізничника

3 нагоди Дня залізничника, 4 листопада, працівники залізниці відвідали Архикатедральний собор святого Юра. Тут був звершений молебень, який очолив Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії. Архієрей привітав залізничників із професійним святом, уділив благословення на добру й плідну працю та окропив освяченою водою.

День духовної віднови для священнослужителів Краковецького протопресвітерату

22 жовтня в храмі святителя Миколая Чудотворця у смт Краковець відбулися деканальні реколекції (день духовної віднови) для священнослужителів Краковецького протопресвітерату Львівської архієпархії. Духовні науки провів отець Василь Здебський.

Реколектант заторкнув важливу та актуальну тему, роздумуючи над місією священника у парафії. Ця місія найперше полягає у проповіданні Воскреслого Христа та служінні людям через звершення Святих Таїнств і молитви за вірних. Також духівник детально зупинився над біблійними основами боротьби зі злом. «Для нас, християн, душеспасуючим є усвідомлення того, що молитва є найдієвішим засобом у боротьбі з пристаями, у молитві за нас заступається Матір Божа з усіма святими. Молитва має велику силу», – наголосив проповідник.

Також в рамках дня духовної віднови було проведено деканальний собор, який очолив всесвітліший отець Тарас Мица, протопресвітер Краковецького деканату. Під час зустрічі було розглянуто низку важливих та актуальних питань.

Повідомив о. Ярослав Заричанський

Жовтнева зустріч протопресвітерів Львівської архієпархії

16 жовтня в конференц-залі курії Львівської архієпархії відбулася щомісячна зустріч протопресвітерів Львівської архієпархії. Зустріч очолив о. Юрій Чудяк, синкел у справах духовенства Львівської архієпархії. Учасники розглянули кілька важливих питань. Зокрема, о. д-р Андрій Лонгін розповів про теперішню діяльність Шпиталю ім. митрополита Андрея Шептицького. О. Михайло Городиський ознайомив присутніх із програмами Паломницького центру «Рафаїл». О. Ігор Пецюх та п. Андрій Мединський представили Неокатехуменальну дорогу, а про катехитичне служіння та діяльність Катехитичного центру Львівської архієпархії розповіла п. Віра Ценглевич.

Також протопресвітери обговорили економічні питання та питання канцелярії, актуальні теми діяльності архієпархії, зокрема, в часі теперішньої пандемії коронавірусу.

Глава УГКЦ: «Церковно-слов'янська мова є офіційною літургійною мовою УГКЦ»

Зберігати в літургійному житті церковно-слов'янську мову для нас природно, тому що ця мова і тепер є офіційною літургійною мовою Української Греко-Католицької Церкви. Це пояснив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у коментарі Департаменту інформації УГКЦ, відповідаючи на запитання про можливість чи неможливість використання під час Літургій текстів церковно-слов'янською мовою. «Це наша богослужбова матриця, яка лежить в основі всіх інших наших літургійних перекладів», – додав Предстоятель Церкви.

Проте, за словами Глави УГКЦ, сьогодні Церква намагається зробити Літургію якомога доступнішою і зрозумілою сучасній людині. Тому в Церкві здійснюються богослужбові переклади. «Ми маємо кілька перекладів українською мовою і готується наступний. Сподіваюся, він буде кращий. Ми також перекладаємо Літургію англійською, іспанською, португальською та іншими мовами, які є мовами спілкування і життя нашої Церкви. Адже наша Церква вийшла далеко за межі українського етнічного контексту. Ми сьогодні є Церквою, у якій себе віднаходять діти різних народів і національностей. Проте офіційною літургійною мовою нашої Церкви є церковно-слов'янська», – розповів він. Тому, на його думку, варто зберігати символи, знаки цієї тяглості.

На переконання Предстоятеля, наша Церква повинна звертати увагу на мовні аспекти, щоб зберігати єдність між епархіями, зі спільнотами в інших частинах світу. Ось, наприклад, коли вірний приїде з Аргентини до Києва і зрозуміє, що означає «Господи помилуй», то зможе разом зі всіма молитися бодай тією короткою молитвою.

Тому, зазначає Глава Церкви, різні мовні вкраплення важливі. «Щоправда, я б не радив обтяжувати слов'янськими український текст Літургії. Але також не потрібно болісно реагувати, коли в Літургії прозвучить якесь старослов'янське слово», – додав Блаженніший Святослав.

Департамент інформації УГКЦ

В УГКЦ проголосили Інструкцію про впорядкування книговидавання

Документ має на меті подати і роз'яснити місцевим ієрархам норми церковного законодавства, щоб допомогти їм врегулювати питання видання і поширення в УГКЦ релігійної літератури, а також представити зацікавленим юридичним і фізичним особам критерії та вказівки, якими вони повинні керуватися в цій діяльності. Інструкцію постановили впровадити в дію через два місяці від дня її електронного опублікування на офіційному сайті Української Греко-Католицької Церкви (ugcc.ua).

Затвердили її під час Синоду Єпископів УГКЦ, який відбувся 29 вересня 2020 року, з метою врегулювання видання і поширення в УГКЦ релігійної літератури.

В тексті Інструкції наголошено на важливості засобів масової комунікації, зокрема книговидавання. «У здійсненні свого вчительського служіння Церква не може залишити поза увагою сучасні комунікаційні засоби й активно використовує для проголошення Божого Слова книжкові та електронні видання, радіо- і телебачення, можливості інтернету та інші ресурси», – мовиться у документі.

Відповідно до інструкції, термін «книги» у церковному законодавстві і в цій Інструкції поширюється на будь-які письмові матеріали, що постійно доступні читачам, незалежно від обсягу (буклети, памфлети, проспекти, брошури і т.п.) чи способу відтворення (друковані видання, рукописи, фотокопії, електронні тексти – на цифрових носіях інформації чи в глобальних і локальних мережах).

«Слід наголосити, що регулювання Церквою сфери книговидавання в жодному разі не означає запровадження церковної цензури. УГКЦ просто прагне впливати на ситуацію безконтрольного розповсюдження літератури, яка позиціонує себе як християнська чи католицька, але насправді такою не є», – пояснили автори документу.

Департамент інформації УГКЦ

Владика Діонісія призначено апостольським екзархом для українців греко-католиків в Італії

24 жовтня у Ватикані повідомлено про те, що Святіший Отець припинив мандат Апостольського адміністратора *sede vacante* екзархату для українців-католиків візантійського обряду, які проживають в Італії, в особі кардинала Анджело Де Донатіса, вікарія Його Святості для Римської дієцезії. Водночас повідомляється, що Святіший Отець призначив Апостольським екзархом для українців-католиків візантійського обряду, які проживають в Італії, Преосвященного владика Діонісія Ляховича, ЧСВВ, дотеперішнього делегата цієї церковної структури, перенісши його із титулярного осідку Егнації.

Апостольський екзархат

Як повідомлялося раніше, 11 липня 2019 року було проголошено рішення Папи Франциска про створення Апостольського екзархату для українців-католиків візантійського обряду, які проживають в Італії. Ця церковна територіальна одиниця охоплює всю територію Італії. Духовну опіку приблизно 70 тисяч вірних, згуртованих у 145 громадах, здійснюють понад 60 священників. Катедральним храмом та осідком Апостольського екзархату є парафіяльний храм святих Сергія і Ваха в Римі. На чолі тимчасово вакантного осідку Святіший Отець поставив кардинала Анджело Де Донатіса як Апостольського адміністратора.

Початок масової присутності українців греко-католиків в Італії сягає своїм корінням кінця минулого століття. Душпастирська опіка здійснювалася в рамках служби «Мігрантес» Італійської єпископської конференції через призначення національного координатора, а душпастирів у громадах призначали місцеві дієцезіальні єпископи. Зв'язок з материнською Церквою забезпечувався також і через особу Апостольського візитатора.

Джерело: «Vatican News»

Річні збори Товариства українських каноністів

21 жовтня в Патріаршому домі у Львові відбулись річні збори Товариства українських каноністів (церковних юристів). Із привітальним словом та архиєрейськими настановами з цієї нагоди до учасників звернувся Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський.

Доповідь про значення Замойського Синоду для сучасної УГКЦ, 300-ту річницю якого ми святкуємо в цьому році, виголосив о. д-р Василь Корендій. Опісля члени Товариства обрали нову управу, втретє переобравши головою та відповідальним за діяльність Товариства на наступні три роки о. Андрія Танасійчука. Також було представлено новий номер «IUS» та плани діяльності на 2021 рік.

Джерело: Фейсбук-сторінка о. Андрія Танасійчука

Військовий капелан зустрівся із семінаристами

3 листопада голова Центру військового капеланства і настоятель львівського гарнізонного храму святих апостолів Петра і Павла о. Тарас Михальчук провів зустріч із семінаристами Львівської духовної семінарії Святого Духа. Серед різноманітних братств і організацій, які діють у цій духовній установі, є також Центр душпастирського служіння імені Григорія Побідоносця, учасники якого активно долучаються до служіння серед військовослужбовців. Отець Тарас поділився своїм досвідом служіння із семінаристами, які в майбутньому, можливо, стануть капеланами.

За матеріалами: Kapelanstvo.info

Греко-католицька парафія з бельгійського міста Гент започаткувала новий благодійний проект

«Проект «Нитки» – це спільнота небайдужих людей, об'єднаних на християнських засадах для допомоги сиротам, малозабезпеченим сім'ям, дітям зі шкіл-інтернатів, сиротинців сімейного типу. Благодійна програма створена для сприяння культурному та ментальному об'єднанню людей із різних регіонів України. Ми прагнемо, щоби люди з різних куточків країни цінували, пишалися і поважали різноманітність своєї держави через знайомство з історією та культурними особливостями інших регіонів. Ми прагнемо створити міцні горизонтальні зв'язки, соціальні зв'язки, між родинами, громадами, парафіями», – ділиться настоятель парафії Різдва Івана Христителю о. Іван Данчевський.

Фонд проекту буде спрямований на організацію подорожей Україною для учасників програми. Такі мандрівки не лише познайомлять їх з іншими регіонами, а й допоможуть завести нові знайомства, сприятимуть розширенню світогляду учасника, самоідентифікації як українця та громадянина соборної держави. Вони покращать духовний та емоційний стан і поширюватимуть християнські засади та цінності.

Ініціатива є перманентним «парафіальним проектом» парафії Різдва Івана Христителю в місті Гент (Бельгія). Збір коштів на виконання поставлених завдань проводиться через реалізацію різноманітних мініпроектів, тому ідея також гуртує громаду парафії.

Долучитися до благодійної справи може будь-хто, організувавши свою власну подію чи інвестуючи свій час і вміння у вже створені ініціативи, або просто допомогти фінансово. «Усі зібрані кошти витрачаються на вказані цілі саме в Україні. У такий спосіб, окрім цільової допомоги родинам, ми інвестуємо в економіку України через придбання товарів та послуг. Йдучи «від серця до серця» зробимо світ добрішим!» – закликають вірян організатори нового проекту.

Департамент інформації УГКЦ

Завдяки Мальтійській службі допомоги Івано-Франківська міська лікарня отримала новий надсучасний ШВЛ-апарат

4 листопада у рамках проекту «Підтримка лікарні в Івано-Франківську в протидії COVID-19», за фінансування програми розвитку МЗС Польщі «Польська допомога», Мальтійська служба допомоги Україні передала найсучасніший на сьогодні апарат штучної вентиляції легень «SV300 Mindrayventilator» для потреб Івано-Франківської центральної міської клінічної лікарні. За словами головного лікаря установи Тараса Масляка, це сучасний апарат, який легко налаштовується, експлуатується та універсальний у використанні.

Окрім апарату ШВЛ, Мальтійська служба допомоги передала лікарні також пульсоксиметри (160 шт.), безконтактні термометри (260 шт.), один палет засобів дезінфекції, маски та одноразові рукавиці. Загальна сума допомоги склала один мільйон гривень.

«Ми чекали близько чотирьох місяців, щоби привезти цей апарат в Івано-Франківськ, і ось сьогодні нарешті це стало можливим. Річ у тім, що цей ШВЛ-апарат дуже популярний у провідних країнах світу і його справді важко дістати через чергу», – розповідає волонтер Мальтійської служби допомоги п. Андрій Пютюник.

Волонтер додав, що ця допомога є реакцією на заклик архієпископа і митрополита Івано-Франківського Володимира Війтишина та загалом УГКЦ щодо підтримки медичних закладів та медичних працівників у рамках боротьби з пандемією Covid-19.

Варто зауважити, що ця допомога стала можливою завдяки співпраці МСД України та Посольства Республіки Польща в Україні.

Прес-служба Івано-Франківської архієпархії УГКЦ

Семінар з кар'єрного росту для глухих провели у Львові

У Патріаршому домі у Львові відбувся семінар-тренінг на тему «Кар'єрні можливості для глухих у посткартинному світі: як розпізнати і скористатися». Захід організувала референтура з питань глухих Відділу соціального служіння Патріаршої курії УГКЦ. Серед учасників – активні члени спільнот глухих людей кількох епархій УГКЦ.

Серед практичних сторін тренінгу важливою була робота в групах для пошуку сильних сторін та ідентичності глухої людини. Глухі люди мають свою культуру побуту, жестову мову і в тому деякі переваги в дистанційному спілкуванні і праці. Це дозволяє припустити, що в посткоронавірусну епоху стає дедалі більше особливих можливостей з кар'єрного росту для осіб, які не чуять.

Семінар був підсумковим у контексті проекту «Розвиток душпастирства глухих і тих, хто недочуває», що розпочався кілька років тому. Попередні семінари фокусувалися на розвитку емоційних складових і комунікаційних особливостях в середовищі глухих.

о. Олег Лазуркевич, референт з питань глухих ВСС Патріаршої курії УГКЦ

У Бериславі греко-католики передали хворій на ДЦП дівчині медичне ліжко та ортопедичний матрац

Парох парафії Святих мучеників Макавейських Одеського екзархату УГКЦ, що в місті Берислав Херсонської області, о. Олександр Більський передав спеціалізоване медичне ліжко, основний і протипролежневий матраци, білизну та ортопедичну подушку для 26-річної Христини. Дівчина проживає в Бериславі і, від народження хворіючи на ДЦП, перебуває в лежачому стані.

Як зазначає священик, хвора дівчина до цього часу лежала на розкладному кріслі й отримала пролежні. «Знаючи про потреби сімей, які проживають в Бериславі, ми з громадою вирішили допомогти цим людям. Збірка коштів для допомоги тривала протягом трьох місяців. До ініціативи долучилися жертводавці, які захотіли залишитися невідомими, та БФ «Карітас-Коломия», який надав медичне ліжко. Доставлено його, як і закуплено всі необхідні речі для хворої на ДЦП Христини, було вже за кошт благодійників», – повідомив священик у коментарі для прес-служби екзархату.

Також парафіяни допомогли ліками 11-літньому хлопцеві з інвалідністю Артему. Благодійники повністю оплатили курс лікування на цей рік. Окрім того, чотирьом сім'ям, які перебувають за межею бідності, було завезено дрова для опалювання будинків.

Прес-служба Одеського екзархату

Найкращий час – зараз

Наше життя – це виноградник. Кожен з нас отримує Божі «інвестиції» і всі необхідні інструменти, щоб наш виноградник, тобто наше життя, був плідним: Святі Тайни, Слово Боже, благодать, дари і таланти. Але серед всіх інструментів є один, який обмежує використання цього Божого дару. Час...

Наше життя дуже коротке і швидко проходить: здається, ти тільки вчора ходив до школи, а сьогодні тобі – 50. Найкращий час це – ЗАРАЗ. Напиши повідомлення батькові, мамі, дружині, чоловікові чи дитині, що «ти їх любиш», не потім – а ЗАРАЗ.

Кожна хвилинка у годиннику – це ЗАРАЗ. Час – це дар. Кожний день – немов банк,

який відкриває свій час для кожної людини. Час не дозволяє взяти кредит чи поставити життя на баланс. Якщо ми витрачаємо своє життя, то це лише наша провина. Цінуймо час. Якість життя – не в довголітті, а в правильному використанні Божих інвестицій. Чи наше життя буде якісним?

Час... Кожен із нас отримав однаково кількість годин протягом дня. 1440 хвилин в день; 168 годин в тиждень. Кожного дня в нас є 86400 секунд для того, щоб їх інвестувати у щось. Але в що? Це залежить від нас. Ми вибираємо!

Владика Миколай Бичок, старх Мельбурнський

Папа Франциск: Молімося за жертви коронавірусу і тих, що загинули, допомагаючи їм

«Сьогодні молимося за всіх померлих вірних, а особливо за жертви коронавірусу: за тих, які померли самотніми, без знаків близькості з боку рідних, і за всіх людей, які віддали життя, служачи хворим». Такий твіт Папа Франциск поширив у понеділок, 2 листопада, в день поминання всіх померлих вірних, вкотре скеровуючи свою думку до тих, які втратили життя через поширення небезпечного вірусу, нагадуючи про те, що значний відсоток постраждалих становлять лікарі та медперсонал, які часто на межі особистого виснаження, в героїський спосіб сповняють свій професійний обов'язок. А пліч-о-пліч з ними героїське служіння несуть також капелани й волонтери.

Того ж дня ввечері Святіший Отець відслужив Святу Месу за всіх померлих вірних. Богослуження відбулося у храмі на території Тевтонського цвинтаря, що поблизу базиліки Святого Петра. Після проказування молитви «Ангел Господній» у попередню неділю Папа зазначив, що єднатиметься під час цієї молитви з усіма вірними, які в ці дні відвідують цвинтарі, щоби помолитися за упокій своїх близьких.

Беручи до уваги обмеження, накладені пандемією, Апостольська пенітенціарія з доручення Святішого Отця поширила на увесь листопад можливість отримати повний відпуст за померлих.

«Vatican News»

Солідарність Папи з Віднем: Лише любов гасить ненависть

«Висловлюю біль та обурення з приводу теракту у Відні і молюся за жертви та їхніх родичів. Досить насильства! Разом будуймо мир і братерство. Лише любов гасить ненависть», – наголосив понтифік у Твіттері, реагуючи на повідомлення зі столиці Австрії міста Відня, де в ніч з 2 на 3 листопада відбувся напад терористичної банди, внаслідок якого 4 людей загинуло та 17 отримали поранення.

Місцевий архієпископ кардинал Крістоф Шьонборн висловив побажання, аби відповіддю на сліпу ненависть не була така ж ненависть, заохочуючи й далі прямувати вперед дорогою спільноти, солідарності та турботи, що є «цінностями, які сформували Австрію». Ввечері ієрарх відслужив Святу Месу в намірі жертв та їхніх родин.

«Святіший Отець Франциск глибоко вражений повідомленням про теракти у Відні, що принесли смерть і страждання невинним людям. Його Святість складає свої щирі співчуття родичам жертв і всьому австрійському народові, та свою близькість пораненим, молячись за їхнє швидке одужання. Папа Франциск ввіряє загиблих Божому милосердю та випрошує в Господа припинення насильства й ненависті, аби поширювалося мирне співжиття в суспільстві», – читаємо у телеграмі співчуття, яку Державний секретар кардинал П'єтро Паролін надіслав від імені Папи на ім'я кардинала Шьонборна.

«Vatican News»

Папа Франциск прийняв у Ватикані президента Кенії

6 листопада Папа Франциск прийняв у Ватикані президента Кенії Утуру Кеніяту, який після цього зустрівся з Державним секретарем Святого Престолу кардиналом П'єтро Пароліном, якого супроводжував секретар у справах стосунків з державами архієпископ Пол Річард Галлагер.

Ватиканська прес-служба інформує, що під час щирих розмов у Державному Секретаріаті підкреслено добрі двосторонні стосунки, наголошуючи також на внескові Католицької Церкви у добро кенійського суспільства, зокрема, в освітню та медичну ділянки. Сторони також обговорили ситуацію в країні та зупинилися на її можливому внескові у багатосторонні процеси на континентальному та загальносвітовому рівнях. Відбувся також обмін думками щодо таких тем як пандемія в регіоні, кліматичні зміни та питання біженців.

«Vatican News»

Папа: Війна – заперечення всіх прав й агресія проти довкілля

«Війна – це заперечення всіх прав та драматична агресія проти довкілля. Якщо хочемо справжнього цілісного людського розвитку для всіх, то необхідно невтомно докладати зусиль, спрямованих на запобігання війні». Ці слова, почерпнуті з енцикліки «Fratelli tutti», з'явилися у Твіттері Святішого Отця 6 листопада, в день, коли, починаючи від 2001 року, відзначається Міжнародний день запобігання експлуатації довкілля під час війни та збройних конфліктів.

Метою цього дня, проголошеного ООН, є посилити чутливість міжнародної спільноти до шкідливих наслідків, які навколишньому середовищу завдають збройні конфлікти. Бо війни не лише відбирають життя у солдатів і мирного населення за допомогою зброї, але вбивають чи створюють загрозу для життя, знищуючи природні ресурси, унеможливаючи обробляти сільськогосподарські угіддя, причиняючись до опустелення та знеліснення, а також до викидів токсичних речовин.

«Vatican News»

У Стрийській єпархії відзначили 20-ліття від дня заснування

5 листопада, у день пам'яті святого апостола Якова, брата Господнього, у Стрию молитовно відзначили 20-ліття від дня заснування Стрийської єпархії. Архієрейську Божественну Літургію в наміренні вірних єпархії в катедральному храмі Успіння Пресвятої Богородиці очолив владика Тарас Сеньків, єпарх Стрийський, із владикою Богданом Манишиним.

Звергаючись до вірних, присутніх у храмі, владика Тарас висвітлює особливість постаті апостола Якова через призму його покликання і служіння, наголошуючи на тому, що «дух апостольства пов'язаний із зустріччю з Христом воскреслим, і покликанням апостола є йти за Ним».

Далі єпископ проаналізував події сучасності, котрі тривожать людство, і звернув увагу, що людство у цій безвиході потребує того, що пережили апостоли – зустрічі з воскреслим Христом. «Живемо в часи випробування нашої віри, коли людина надіється на свій розум, свою силу і багатство, і хоче встановити людський мир за своїми принципами, але миру нема. І сьогодні цей світ є безпорадним перед хворобою, яку не може лікувати і не знає її причини, перед крахом економічним і політичним, перед повним хаосом. Це суспільство потребує апостолів, котрі звичатимуть йому Христа воскреслого, щоб люди глянули на цей світ поглядом Божим і визнали свої провини, прийняли все як Божий дар», – наголосив архієрей.

На завершення, у контексті святкування 20-літнього ювілею, єпископ підкреслив важливість єпархіальної спільноти в Церкві та її апостольський дух, який веде спільноту Церкви проти течії загальних тверджень, тенденцій, але звіщає Христа воскреслого і Його для нас спасіння.

Прес-служба Стрийської єпархії

Ватиканський дипломат про рівноправ'я: жінок слід цінувати за всі дарування

Рівність, але не однаковість між жінками та чоловіками – це було в центрі уваги доповіді постійного представника Святого Престолу при ОБСЄ монсеньйора Януша Урбаньчика під час конференції на тему рівноправ'я.

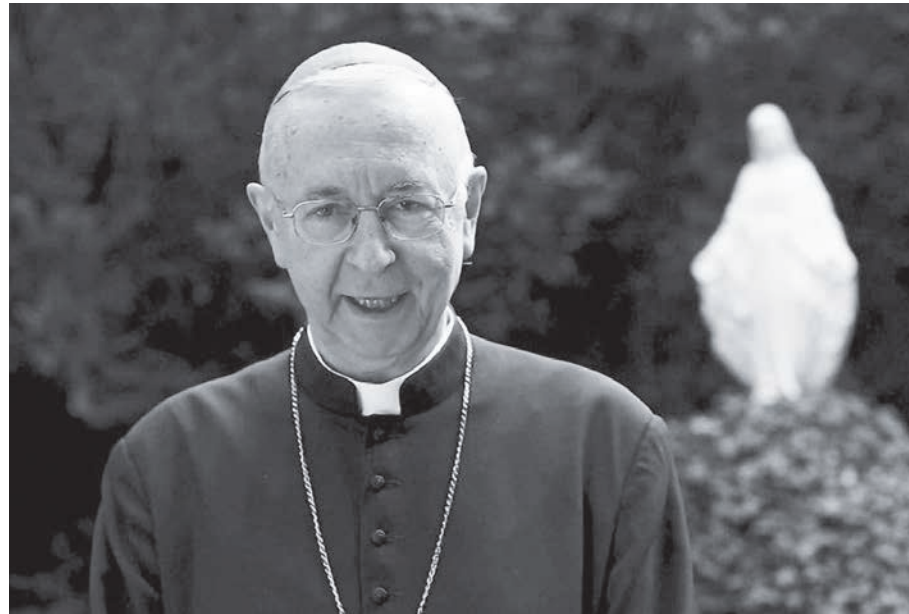
«Святий Престол переконаний, що першим кроком на шляху досягнення рівності між жінками та чоловіками є визнанням важливості участі та заангажування жінок у всіх аспектах культурного, соціального, політичного та економічного життя, пропонуючи, таким чином, правильне бачення гідності та внутрішніх і беззаперечних прагнень жінки», – підкреслив монсеньйор Урбаньчик, виступаючи в рамках третьої конференції на тему рівності між чоловіками та жінками, що відбулась 27-28 жовтня.

Ватиканський дипломат наголосив, що Апостольська Столиця переконана, що для того, аби робити поступ в питанні рівності між жінками та чоловіками, що є фундаментальним аспектом справедливого і демократичного суспільства, заснованого на верховенстві права, необхідно зосередитись на конкретних, практичних та щоденних кроках, які б визнавали цінний внесок жінок у суспільне життя та гарантували б їм рівність у платні за ту ж саму працю, рівність у доступі до ресурсів, капіталу і технологій, відповідне забезпечення матерям-робітницям, справедливість у кар'єрному рості та розподілі відповідальності в сім'ї і визнання рівності прав та обов'язків як громадян однієї демократичної держави.

Наголосивши на необхідності належно цінувати особливості жінки, монсеньйор Урбаньчик також нагадав повчання Папи Франциска про небезпеку усунення відмінностей між чоловіками та жінками, що створює проблеми і не дає жодних розв'язок, адже таким чином жінки можуть втратити своє унікальне багатство та свою особисту цінність, а це, у свою чергу, може призвести до зубожіння всього людства.

«Vatican News»

Голова єпископату Польщі: право на життя – це перше право людини

«Право на життя – це фундаментальне право людини, перший закон, який обумовлює застосування всіх інших прав і свідчить, зокрема, про незаконність усіх форм абортів та евтаназії», – наголосив архієпископ Станіслав Гондецькі, голова Єпископської конференції Польщі, в інтерв'ю для католицького видання КАІ у контексті суспільних напружень, що виникли в країні через рішення Конституційного суду про незаконність переривання вагітності з причини виявленого захворювання плоду.

На переконання архієпископа Гондецького, вирок Конституційного суду Польщі є великим позитивним кроком вперед в громадянській сфері, зокрема, в гуманному вимірі. Він нагадав, що Церква завжди захищала і продовжує також сьогодні захищати кожне людське життя, згідно із п'ятою Божою Заповіддю, яка наказує: «Не вбивай!» І в цьому питанні Церква не може йти на жоден компроміс, адже в протилежному випадку вона б стала винною за культуру відкинення, що є настільки поширеною у наш час.

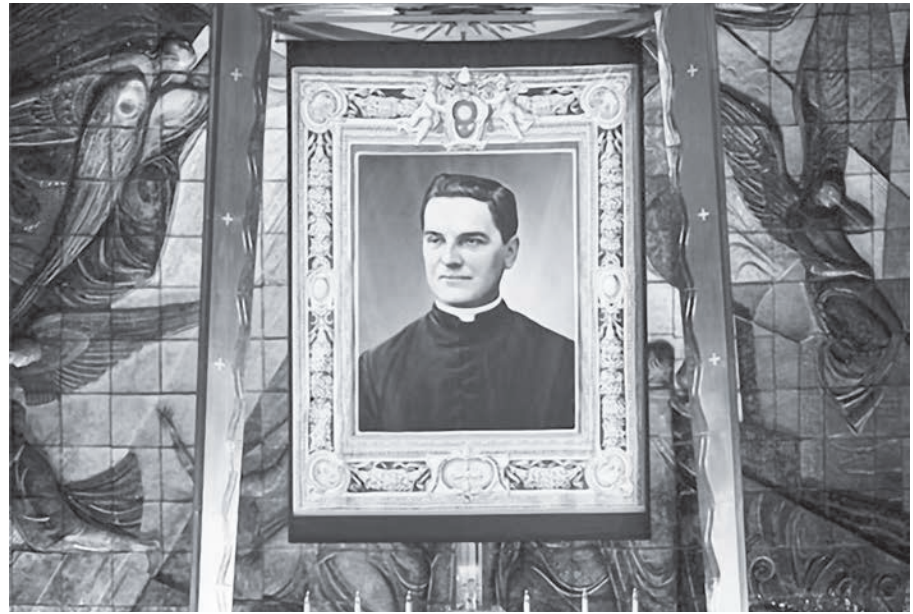
Вирок Конституційного суду, що визнає евгенічний аборт несумісним із Конституцією Польської Республіки, зазначає, що ствердження «життя не гідне, аби бути прожитим» прямо суперечить державному принципіві демократичного права та змістові Конституції країни, де в 38-й статті зазначається, що «Республіка Польща забезпечує кожній людині правовий захист життя». Жодна людина, яка відзначається правильним сумлінням, не може заперечити нікому права на життя, особливо у випадку хвороби.

Голова Єпископської конференції Польщі зазначив, що у відповідь на нещодавні протести, які пройшли у різних містах країни через рішення Конституційного суду, польські єпископи закликали своїх вірних до молитви, посту та милостині задля суспільного миру і за те, аби життя кожної людини було захищеним.

На переконання архієпископа, юридичний крок польського Конституційного суду є надзвичайно важливим, проте недостатнім. Польське суспільство повинно подбати також і про належну підтримку та допомогу батькам, особливо матерям, які після медичної діагностики довідуються, що їхня дитина може народитись хворою чи з інвалідністю. Слід подбати про матеріальну підтримку таких сімей, щоб вони були спроможні отримати відповідну медичну та психологічну допомогу. «Все суспільство повинно бути солідарним із ними та готовим надати їм усяку можливу допомогу», – наголосив ієрарх.

«Vatican News»

Беатифіковано засновника «Лицарів Колумба» о. Майкла МакГівні

31 жовтня в катедральному соборі св. Йосифа в Гартфорді (штат Коннектикут, США) відбулася знаменна подія – беатифікація засновника «Лицарів Колумба» о. Майкла МакГівні. Під час урочистого богослужіння представник Святішого Отця кардинал Джозеф Тобін, архієпископ Ньюарка, оприлюднив Декрет проголошення преподобного о. Майкла МакГівні блаженним. У декреті Папа Франциск відзначив о. Майкла за його «завзяття до проголошення Євангелія та щедру турботу про своїх братів і сестер», що «зробило його видатним свідком християнської солідарності і братньої допомоги».

Беатифікаційний процес був проведений в архидієцезії Гартфорда, де своє священниче служіння звершував о. Майкл наприкінці XIX століття. У 1882 році він заснував тут братерську організацію чоловіків-католиків «Лицарі Колумба». Метою організації була духовна і фінансова підтримка католиків та членів їхніх сімей. Небайдужі чоловіки парафії Матері Божої в Нью-Гейвені об'єдналися, щоб:

- допомагати один одному під час хвороби чи смерті через простий страховий план, завдяки чому їхні жінки і діти уникнули б злиднів;
 - укріпляти себе та інших у вірі;
 - зміцнювати сім'ї та родинне життя;
 - стати сильною опорою для священників та єпископів;
 - служити Церкві і суспільству, допомагаючи найбільш потребуючим у громаді.
- Святість життя отця МакГівні, його віддане священниче служіння і невтомні зусилля на захист сімейного життя мали величезний вплив на «Лицарів Колумба» та членів їхніх сімей далеко за межами штату Коннектикут. За словами найвищого лицаря Карла Андерсона, о. Майкл у своєму душпастирстві далеко випереджав дух свого часу: «Майже за століття до Другого Ватиканського Собору бачення отця МакГівні надало можливість мирянам служити Церкві та ближнім по-новому, завдяки більшій прихильності до благодійності та вибудуванні ефективної співпраці між мирянами та духовенством».

Отець Майкл помер від пневмонії під час пандемії у 38-річному віці, але справа, яку він розпочав, триває донині. Організація «Лицарі Колумба» сьогодні нараховує понад два мільйони членів, в тому числі і в Україні, і є найбільшою католицькою мирянською організацією у світі.

В Україні перша рада «Лицарів Колумба» була створена 20 вересня 2013 року при Патріаршому соборі Воскресіння Христового УГКЦ і носить ім'я святого Володимира Великого. Станом на сьогодні в Україні є 1600 членів «Лицарів Колумба», які об'єднані в 33 ради (місцеві припарафіальні осередки). Лицарі подають хороший приклад братерської співпраці між греко- та римо-католицькими радами.

Рішення про беатифікацію було прийняте після офіційного підтвердження 27 травня 2020 року чудесного зцілення маленького хлопчика Майкла Шеклі за заступництвом о. Майкла МакГівні. Лікарі діагностували у вагітній матері водянку плоду, що спричиняє смертельне скупчення рідини в організмі майбутньої дитини, і не давали жодних шансів на народження. Батько Майкла, який був членом «Лицарів Колумба», ревно молився про дар життя сина до о. Майкла МакГівні, і хлопчик народився всупереч науковим прогнозам і закликом лікарів зробити аборт. Родина Шеклі разом із п'ятирічним хлопчиком Майклом була на урочистостях беатифікації.

На Літургії з нагоди проголошення блаженним о. Майкла були також представники з України, зокрема архієпископ Львівський Римо-Католицької Церкви в Україні Мечислав Мокшицький. УГКЦ представляли владика Борис Гудзяк, архієпископ і митрополит Філадельфійський, та владика Павло Хомницький, єпископ Стемфордської єпархії.

Міжнародна штаб-квартира «Лицарів Колумба» і римо-католицький храм Матері Божої, в якій спочивають мощі блаженного МакГівні, знаходяться в м. Нью-Гейвен, що на території Стемфордської єпархії. Молитовні намірення українською мовою під час Літургії озвучив семінарист Стемфордської семінарії святого Василя Великого бр. Тарас Пашак.

Ділячись своїми враженнями від цієї події, владика Павло Хомницький відзначив: «Моя присутність і присутність архієпископа і митрополита Бориса підкреслили міжнародний характер Лицарів та їхню «католицькість» в широкому значенні цього слова. Молюся, щоб за посередництвом блаженного Майкла МакГівні якомога більше українців-католиків вступили в ряди «Лицарів Колумба» і долучилися до їх величної мети служіння Церкві та ближньому».

о. Володимир Мальчин,
помічник національного капелана «Лицарів Колумба» в Україні

«ЗАЛИШИТЬСЯ ВАМ ОДНЕ – ТЕ, ЩО ВИ ДАЛИ В БОГОМУ!»

Послання Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви 2020 року до духовенства, монашества і мирян

*Всесвітліші та всечесніші отці!
Преподобні брати і сестри
в монашестві!
Дорогі браття і сестри в Христі!*

I. «Бідних матимете з собою повсякчас» (Ів. 12, 8): лики і виміри убогства навколо нас

1. Цим посланням Синоду Єпископів УГКЦ ми, ваші пастирі, прагнемо спільно з вами скерувати наш погляд до стражденної вбогої людини, мовчазний крик якої часто не досягає вух і серцець наших сучасників. Проте вбогі мають особливе місце в серці люблячого Бога, Отця Небесного, який бідного рятує і підносить, засмученим дає зазнати щастя (пор. Пс. 5, 11, 15), а нас взиває устами свого пророка Ісаї «кайдани несправедливості розбити, пута кормиги розв'язати, пригноблених на волю відпустити, кожне ярмо зламати, з голодним своїм хлібом поділитись, увести до хати бідних, безпритульних, побачивши голого, вдягнути його, від брата свого не ховатись» (Іс. 58, 6-7).

Щоб не відвертати своїх сердець від брата і сестри, які страждають поруч із нами, хочемо, наслідуючи милосердного самарянина, зупинитися перед людською долею і похилитися над нею в жесті милосердної і співчутливої любові, яку Господь вливає своїм Духом у наші душі (пор. Рим. 5, 5).

2. Святіший Отець Франциск, започатковуючи наприкінці Ювілейного року Божого милосердя (2015-2016) щорічний Всесвітній день убогих, звертав увагу на численні прояви, або «лики», убогості, присутні в сучасному світі, – відкритий список болю і страждання, який від віків і до сьогодні поповнюється специфічним і болісним досвідом кожного народу, кожної родини і кожної людини і в якому розпізнаємо й дописуємо чимало власних нужд і болів:

- убогість тих, хто зазнає страждання, – фізичного, морального чи психічного;
- убогість маргіналізованих, самотніх, відкинутих та ігнорованих суспільством;
- убогість жертв зловживання владою і впливовістю;
- убогість тих, кого визискують задля наживи, топчуть спотвореною логікою влади і грошей;
- убогість приречених на заслання, переслідування і тортури та ув'язнених;
- убогість жертв війни, конфліктів, тероризму;
- убогість позбавлених свободи, прав і гідності;
- убогість безграмотності та неосвіченості, яка тримає в темряві мільйони молодих умів і душ;
- убогість інтелекту і культури, що пропонує низькопробний сурогат, замість підносити людину на висоти духу;
- убогість духу, закритого до Божої дійсності, позбавленого світла віри і знання Христа-Спасителя;
- моральна вбогість занурених у гріхах і поневолених непорядкованими жаданнями;
- убогість безробітних, позбавлених медичної та базової соціальної опіки;
- убогість біженців, мігрантів, заробітчан, безхатченків та ін.

«Який же довгий і далеко не завершений список довелося нам укласти, споглядаючи убогість – плід соціальної несправедливості, моральної нужденності, захланності небагатьох і загально

поширеного збайдужіння!» – підсумовує Папа свій погляд на убогість у світі й одночасно запрошує всіх нас розпізнавати в ликах убогих цього світу присутнього Христа, щоб похилитися над ними і простягнути їм руку співчуття та допомоги, щоб вилити на рани людства олію розради і милосердної любові.

II. «Жаль мені цих людей!» (Мт. 15, 32): виклик матеріального убогства в сучасному світі

3. Христос, побачивши матеріальну нужду людей, які перебували поруч із Ним у пустині, відчув у своєму Боже-ственному серці зворушення і співчуття до них. Він скерував свій заклик до апостолів, щоб пошукали їсти цим знедоленим.

Матеріальне убогство впадає в око кожному, хто має щире серце і відкриті очі. Достатньо переглянути свіжі дані статистики, сухої і безликої науки, яка представляє за кожною цифрою конкретну людську долю, людську істоту, пригноблену, позбавлену гідності, утиснену у своїх правах, можливостях і свободах.

Міжнародні гуманітарні організації повідомляють, що сьогодні у світі майже мільярд людей живе в умовах крайнього зубожіння, маючи на денний прожиток і своє утримання менше ніж два американські долари, хоча в самих США теж є чимало безробітних і убогих, які працюють. Тоді як одна частина людства сягає космічних просторів у своїх технологіях, інша – видає мільярди на смертоносну зброю, майже 800 мільйонів людей – а це близько 10 відсотків населення Землі! – стають жертвами постійного недоїдання і голодної смерті. Ба більше, у багатьох розвинених країнах щоденно викидаються на смітники сотні тисяч тонн продуктів, які могли б порятувати життя тих, хто голодує. Разом із цією їжею на смітники історії і на маргінеси людської спільноти викидаються, як непотріб, живі людські істоти й долі.

4. І в Україні ситуація не набагато краща. Вісім із десяти пенсіонерів перебувають за межею бідності. При цьому щоразу частіше нам сигналізують про труднощі в пенсійному забезпеченні в найближчому майбутньому. За різними оцінками, від 25 до 45 відсотків громадян нашої держави не можуть забезпечити

своїх елементарних базових потреб. Незважаючи на деяке збільшення рівня оплати праці, в Україні спостерігається таке явище, як бідність тих, хто працює. Експерти зазначають, що кожному третьому працівникові не вистачає заробітної плати на задоволення необхідних життєвих потреб, а кожен другий працездатний працює на умовах вторинної зайнятості. Ударяє по багатьох наших родинах відсутність належного соціального забезпечення осіб із інвалідністю та малозабезпечених співгромадян.

Тож попри те, що ми отримали від Бога величезний природний, економічний і людський потенціал, більшість населення нашої країни – через тривалу недолугу політику можновладців і непослідовність у реформах – приречена на животіння. Криза в Україні, спричинена російською агресією на Сході, до якої додалися новітні виклики, пов'язані з пандемією, роблять життя мільйонів українців украй тривожним і важким. Мільйони трудових мігрантів, масове безробіття, соціальна незахищеність – прояви різючої убогості в нашій Батьківщині, «багатій країні бідних людей», як хтось зауважив з гіркою іронією.

5. Бажаючи змінити ситуацію на краще, мусимо почати від заспокоєння базових потреб, зокрема від подолання голоду навколо нас. З глибини століть до наших вух долинає голос св. Василя Великого, пробуджуючи сумління стосовно людей, які вмирають від голоду: «Хвороба нужденного – голод, який є таким великим стражданням, що не може не викликати співчуття. Найгірша з усіх людських бід – голод, і смерть від голоду – тяжча за будь-яку смерть. Інші небезпеки або вістря меча приносять швидку смерть... Але голод є повільним злом, тривалою мукою; смерть, яка причаїлася і заховалася всередині, щомиті загрожує та зволікає» (Гомілія, виголошена під час голоду та посухи). А далі святий дає свободу своєму обуренню, бачачи байдуже ставлення і гріховну нечутливість оточення до цих нелюдських болів і страждання: «Якого покарання заслуговує той, хто здатен байдужо пройти повз людину з таким виснаженим тілом? Хіба можлива більша жорстокість? Хіба не гідна така людина того, щоб вважати її люгим звіром, визнати

злодієм і людиновбивцею? Людину, яка має змогу вилікувати, виправити зло, але добровільно та з причини жадібності відкидає це, варто справедливо осудити разом із убивцями» (там само).

Мільйони поруч із нами живуть і сьогодні в тіні цього повільного голодного вмирання, – мовчазні, позбавлені гідності, уваги, співчуття, допомоги і розуміння. Їхнє горе, придушене нашою нечутливістю і бездіяльністю, стає ще більше кричущим і нестерпним. Бо байдужість убиває!

6. Ми, українці, добре знаємо, що таке голод і голодна смерть, а також якою гіркою є самотність помирання на очах збайдужілого і зосередженого на собі світу. Пам'ять про жахи Голодоморів закарбувалася в нашій національній свідомості назавжди. Однак ця пам'ять накладає на нас відповідальність, не лише перед померлими, а й перед сучасниками, які сьогодні на очах в усього світу приречені на подібні муки і страждання, що їх зазнавали наші брати і сестри майже століття тому. Можливо, наш народ, пройшовши такі страшні випробування, має від Бога особливу місію і завдання пробуджувати сумління людства та поодиноких осіб, щоб вони перейнялися ганебним явищем голоду у світі і робили все, аби усунути ці страждання слабких та незахищених братів і сестер, ставши їхнім голосом і простягнувши їм помічну, солідарну руку. І як багатостраждальний єврейський народ, переживши жахіття Голокосту, став запобіжником для грішного людства перед повторенням подібних злочинів, так само наш народ, зазнавши досвіду винищення голодом, мав би слугувати у світі голосом сумління, яке взиває до порятунку тих, хто недоїдає та голодує, і промотором активних дій задля усунення лиха голоду з лиця Землі. Це має стати нашою консолідованою і наполегливою дією, усіх – держави, громадськості, Церков, кожного українця і кожної українки, для кого святою є власна історія, доля країни і пам'ять про загиблих. І це було б нашою найкращою даниною пам'яті мільйонам жертв Голодоморів і нашим дійовим внеском у преображення нинішнього людства: «Пам'ятаючи Голодомор – рятуємо від голоду сьогодні!»

III. «Багатим у цьому світі накажи!» (1 Тим. 6, 17): звернення до сумління про співчуття і солідарність з убогими

7. Господь Бог, Творець і Податель усяких благ, які існують у цьому світі, не за суджує багатства, якого Він є Джерелом і Запорукою для добра всіх своїх дітей. Тому слушно зауважує Святіший Отець Франциск у своїй останній енцикліці «Усі брати», що «найбільша небезпека прихована не в речах, не в матеріальних предметах чи організаціях, а в способі, у який люди їх використовують» (П. 166). Причина спотвореного розуміння вартості матеріальних речей, за словами Папи, закорінена в зраненій гріхом людській природі, дуже податливій до того, що християнська традиція називає «жадібністю», або «захланністю». «Схильність людської істоти до замикання в іманентності власного «я», у власній групі, у власних нікчемних інтересах. Ця захланність є дефектом не лише нашої епохи, – зауважує автор енцикліки. – Вона існує, відколи людина є людиною, і тільки видозмінюється, набуває різних проявів упродовж століть, використовуючи інструменти, які надає їй у розпорядження історичний момент» (там само).

8. Коли дорогами українських міст щодня не поодинокі проїжджають у своїх люкс-автомобілях багатії і можновладці (щоправда, подібну картину можна спостерігати в багатьох кутках світу), а при дорогах порпаються в смітниках їхні співгромадяни, як ніколи промовистим стає повчання св. Василя Великого, написане багато століть тому: «Диявол вигадав якийсь хитрий спосіб, завдяки якому багаті мають тисячі приводів до видатків, тому вони домагаються непотрібного, наче необхідного, і найбільших грошових сум їм замало на витрати, які вони собі постійно вигадують... А якщо після численних видатків щось залишається від багатства, це закопують у землю [сьогодні ми б з певністю сказали: виводять в офшори. – Авт.], оскільки майбутнє неможливо передбачити й існує небезпека, що нас несподівано спіткає бідність» (До багатіїв, 2-3).

9. Утім, Слово Боже й Учителі Церкви вказують на небезпеку, пов'язану з багатством. Зокрема, у вищезгаданому творі читаємо ось що: «Багатство, якщо витратити його, як велить Господь, залишається в тебе, а якщо почнеш утримувати його, – вислизне з рук» (там само). Очевидно, що Господь не велить витратити накопичені статки на власні розкоші, як це робив багач із притчі про вбогого Лазаря, що «одягавсь у кармазин та вісон і бенкетував щодня розкішно» (Лк. 16, 19), або безумний багатій, який, зібравши щедрий урожай, промовив сам до себе: «Душе моя! Маєш добра багато в запасі на багато років! Спочивай собі, їж, пий і веселися!» (Лк. 12, 19).

10. Блага, багатства, заощадження, якщо їх використовувати вміло і мудро, мають ставати корисними не тільки для нас самих, а й для наших ближніх і перетворюватися в руках відповідальних управителів на майстерні знаряддя творчої любові, що преображає світ. Натомість нечутливість сумління до справжньої вартості матеріальних благ та до крику нужденного лежить в основі криз і потрясінь, які мучать людський рід споконвіку і аж донині, завдаючи страждання мільйонам та наражаючи на вічну небезпеку людей, засліплених багатством і грошима. Тому ми вкотре

змушені визнати, що «серед найбільш важливих причин кризи сучасного світу є притуплене людське сумління і віддаленість від релігійних цінностей, як рівно ж домінування індивідуалізму та матеріалістичних філософій, котрі обожнюють людину і ставлять світські та матеріальні цінності на місце найвищих і трансцендентних принципів» (Усі брати, 275).

11. Закликаючи заможних до переміни серця перед лицем Всевишнього, до солідарності і співчуття з убогими, хочемо стати голосом Бога, який промовляє до їхнього сумління задля їхнього ж спасіння і добра. Бо ті, що, за влучним спостереженням Климента Олександрійського, «принносять похвальні слова багатіям, повинні бути справедливо осуджені не тільки як підлесники та як ті, що втратили гідність вільної людини... але їх треба вважати безбожниками і підступниками... [як безбожники] вони не дбають про те, щоби хвалити і прославляти єдиного і благого Бога, і зодягають честь, яка Йому належить, людей, підлеглих Божому судові... їм [як підступникам] самого надлишку дібр достатньо, щоби ввести в гординю душі тих, що є власниками дібр, а вони розтлівають їх і зводять із дороги, якою можна було б досягнути спасіння. Крім того, вони притуплюють розум багатих насолодами від своїх безмірних прославлянь і взагалі роблять так, що багаті зневажають усі речі, крім багатств...» (Який багач спасеться?).

Тож, не бажаючи бути засудженими разом із багатіями, а турбуючись про їхнє дочасне справжнє благо та вічне спасіння, кличемо і промовляємо до них: не покладайтеся на багатства, щоб лихо не застало вас знезацька і безповоротно! Натомість, як мудрі управителі, скеруйте засоби, які ви маєте у своїх руках, щоб рятувати вбогих, захищати слабких, підтримувати знедолених. Тоді і ваші душі просвітяться теплом любові, правди та добра, і ви зазнаєте благословення, миру та радості, яких ніякими грошима не зможете собі купити чи гарантувати.

12. Основну відповідальність за покращення ситуації в економіці і на ринку праці відіграє, вочевидь, держава. Тому ми закликаємо державних мужів України та країн нашого поселення вживати рішучих і послідовних заходів, щоб забезпечити власним громадянам, емігрантам і заробітчанами доступ до праці та гідну винагороду за неї, належний соціальний захист і опіку, зокрема найслабшим і найуразливішим. Неприпустимим і таким, що кличе про помсту до неба, є затримання заробітної платні

працівникам, як рівно ж несправедливе винагороджування та відсутність соціального захисту працівників. Експерти слушно зауважують, що поки в нас є таке ганебне явище, як бідність серед населення, яке працює, побороти бідність пенсіонерів буде неможливо.

13. Більше від різного роду субсидій чи спорадичних подачок із рук багатих, суспільному благу мало б слугувати впровадження таких підходів і методів ведення підприємництва, які ставлять у центрі уваги людську особу, її гідність, свободи і права. Соціально спрямований бізнес – це те, що має визволити працевлаштувачів і економічні структури від поневолення сліпими законами ринку, під дією яких часто гинуть люди, топчуться права простих працівників, перекреслюються долі старших, ламаються надії молодих.

14. Ми вповні усвідомлюємо і підтримуємо слова великого католицького проповідника Фултона Шіна про те, що «людські серця, отруєні ненавистю, хтивістю та заздрощами, не можуть бути зцілені лише мудрими проповідями та суспільними реформами». Є вкрай необхідна «переміна в людських серцях, у звичках і стилях життя» (Усі брати, 166). Про таку переміну сердець молимося, шляхом такої переміни прагнемо крокувати самі і запрошуємо до цього всіх людей доброї волі.

IV. «Блаженні вбогі духом!» (Мт. 5, 3): давати християнське свідчення євангельського уобзтва

15. До згаданого переміни серця покликани всі люди, створені на Божий образ і Божу подобу, проте насамперед ті, хто вдостойся зустрічі з живим Богом у воплощеному Христі. Папа Франциск у Посланні з нагоди Першого весвітнього дня вбогих пригадає, що «для Христових учнів убогість – це насамперед покликання наслідувати вбогого Ісуса. Це шлях за Ним і з Ним, – шлях, який веде до блаженства Царства Небесного (пор. Мт. 5, 3; Лк. 6, 20). Убогість означає смиренне серце, яке вміє сприйняти власний стан обмеженого і грішного створіння, щоб подолати спокусу всемогутності, яка обманює людину, що вона безсмертна. Убогість – це погляд серця, який перешкоджає думати про гроші, про кар'єру, про розкіш як мету життя і передумову щастя».

16. Щоб наше крокування за Христом убогим дорогою Блаженств було для інших вірогідним і привабливим, доконче мусимо опертися на свідчення, а не обмежуватися словесними деклараціями. При цьому слід наголосити, що переконливість свідчення полягає не просто у відповідності між нашими

словами і ділами – справжній «свідок Невидимого» завжди скеровує іншу людину до Бога, сприяє її особистій зустрічі з Ним. З далекого 1974 року лине до нас пророчий голос святого папи Павла VI, актуальний і сьогодні: «Сучасна людина охоче слухає свідків, ніж вчителів, або якщо і слухає вчителів, то лиш тому, що вони є свідками. Справді, людина відчуває інстинктивну відразу до всього, що скидається на обман, позірність і компроміс. У цьому контексті розуміємо важливість життя, яке по-справжньому відображає Євангеліє!» (Промова під час аудієнції в Папській раді у справах мирян, 2 жовтня 1974 р.).

На практиці це означає, що всі ми, Христові учні, першими покликани до проголошення блаженства вбогих, яке є наріжним каменем Христової науки, щоб показати, з одного боку, близькість Бога до кожної стражденної людини, а з іншого – щоб явити світові новий, преображений Духом Христа спосіб ставлення до матеріальних благ, котрі Господь вкладає в наші людські руки, аби вони ставали знаряддями любові, милосердя і братерства.

17. Християни, вдивляючись у прийдешні вічні блага, вбачають у дочасних речах цінний Божий дар і водночас засіб служіння. «Добра дочасні в очах християн не мають безоглядної вартості, – застерігав свого часу праведний Андрей Шептицький, – вони є засобом до осягнення вищого і вічного. Чоловік на сім світі є в дорозі. В небі його вітчизна» (О квестії соціальної). Про це не варто забувати та керуватися євангельською мудрістю, яка навчає: «Великий це зиск – побожність, вона бо дає вдовілля. Ми бо не принесли на світ нічого, та й винести нічого не можемо. А маючи поживу та одягу, цим будемо вдоволені. А ті, що хочуть багатіти, впадають у спокусу та в тенета, і в безліч бажань безглузких та шкідливих, що штовхають людей у прірву та погибель. Бо корінь усього лиха – грошолюбство, до якого деякі вдавнися, від віри відбилися і прошили себе численними болями. Ти ж, чоловіче Божий, утікай від цього» (1 Тим. 6, 6-11).

18. Господь Ісус, як милостивий Бог і Творець людини, скеровує свої спасенні кроки і спасенне слово передовсім до вбогих. Виголошуючи у синагозі в Назареті свою «програмну проповідь», Він послуговується словами старозавітного пророка Ісаї, який заповідав прихід Спасителя: «Дух Господній на мені, бо Він мене помазав, послав нести Добру новину вбогим». Сповнений Духа милосердя, Ісус відчував скорботу і глибокий біль через людську нужду, голод і страждання. Тож кожен, хто вдостойся стати храмом Його Святого Духа, неминуче відчуватиме у своєму серці ті самі почуття, що були і в Його Божественному серці: співчуття, милосердя, співучасть, солідарність.

Вселенський Архієрей Франциск закликає сьогодні всю Церкву «говорити свідченням убогості» і пояснює, що це повинно означати на практиці: «Якщо якийсь віруючий говорить про убогість або про бездомних і провадить життя як фараон: такого не можна чинити. Це – перша спокуса. Інша спокуса – це укладати сумнівні угоди із владними структурами. Угоди робити можна, проте вони повинні бути договорами чіткими, прозорими. Бо завжди є спокуса до корупції в публічному житті, як

(Продовження на 10 стор.)

політичної, так і релігійної» (інтерв'ю нідерландській газеті «Straatnieuws», листопад 2015 р.).

19. Тож у ситуації, коли сучасне людство потерпає від таких численних травм, зранень, бідності і браку найнеобхіднішого, ми, християни, мусимо часто казати собі в ім'я вірності Євангелію і солідарності з убогими: не личить! Не личить жити «понад стан», тобто понад можливості свого становища, накопичуючи про запас достатки, замість ділитися із потребуєчими навіть тим скромним, що сьогодні посилає нам Господь; не личить будувати розкішні вілли і палаци, пам'ятники марнославства і знаки недозволеної розкоші; не личить їздити дорогими ексклюзивними авто задля заспокоєння хворобливих амбіцій і здобуття ефемерного статусу; не личить по-хизацькому ставитися до довкілля, засмічуючи Божий дар природи, руйнуючи спільну для нинішніх і прийдешніх поколінь домівку; не личить закривати очі на нужду навколо себе і вибудовувати навколо власного життя, власних родин, спільнот, парафій мурів байдужості й черствості. Ні, таке християнам аж ніяк не личить!

20. У межах церковної спільноти є християни, котрі, спонукані Святим Духом, прагнуть дати світові особливе свідчення відірваності від матеріальних благ і прийняття простого, убогого, євангельського способу життя. Ми називаємо їх богопосвяченими особами, які свідомо і добровільно відрікаються від земних багатств, щоб у свободі серця наслідувати Христа вбогого, смиренного і ціломудренного. Ми дякуємо їм за це свідчення, цінуємо їхню посвяту служінню ближнім – жінкам, дітям і молоді, недужим, особам похилого віку, в'язням і нашим захисникам з їхніми сім'ями, але водночас перестерігаємо їх перед спокусою надмірно турбуватися про матеріальні речі і, що ще небезпечніше, робити це коштом плекання щирого життя в євангельській любові, простоті та співчутті до потребуєчих.

21. «Я так бажаю вбогої Церкви для вбогих!» – часто повторює Папа Франциск. Нашим бажанням рівно ж є давати свідчення євангельської убогості, щоб кожен монастир нашої Церкви випромінював простоту і скромність, відкритість до вбогих і солідарну близькість із ними. Та й у кожній парафіяльній спільноті і в особистому, родинному житті всі ми покликані провадити життя ошадне, повне співчуття до потребуєчих і милосердя до нужденних. Пам'ятаймо, що в спільноті і в родині, де любов і милосердя є не абстрактними поняттями, а способом нового християнського буття, зростатимуть здорові діти, дозріватиме свідомо молодь, будуть захищені і оточені належною пошаною і турботою дорослі та старі, а над усіма спочине благословення неба.

V. «Я між вами як той, що служить» (Лк. 22, 27): бути Церквою, яка виходить, щоб служити вбогим

22. Утім, християнська праведність не полягає і не може полягати тільки в аскезі, у втечі від спокуси, у стриманості від гріха та розкошів, жадібності і захланності. Христос, запрошуючи багатого юнака на дорогу спасіння, закликав його не лише не покладатися на марне багатство, а йти ще далі в здобутті життя, продавши все, що має, і роздавши вбогим. Іншими словами, Ісус бажав зцілити серце юнака від егоїзму, що засліплює, від самодостатності, яка чинить нечутливим до присутності вбогого, від поневолення багатством, що дає коротке задоволення, проте позбавляє життя глибшого сенсу і правдивої краси. Ось справжня мудрість віруючої людини: зробити із багатства майстерний інструмент любові до ближнього і засіб власного спасіння!

Праведний митрополит Андрей, будучи дуже заможною людиною, посідав саме таку мудрість, поставивши свої маєтки і ресурси на служіння любові та спільному благу. Тому міг зі спокоєм і переконанням духу звертатися до вірних Церкви, бідних і багатих: «В старанню про багатства перед тим одним лишень Христос перестерігає, щоби люди не цінили маєтку вище Бога, над совість, над щастя вічне; щоби дарів Божих самі собі не заміняли на шкоду: бо було би правдивою шкодою для чоловіка, правдивим злом, коли би через маєток один другого кривдив, коли би для гроша запропастив свою безсмертну душу... Будьте ошадними, але не скупими! Ви, багаті, пам'ятайте, що добра, які посідаєте, маєте від Бога, а Бог наказав вам давати милостиню. Пам'ятайте, що кожний дар, даний убогому, Всевишній приймає на Свій рахунок. В годині смерті з усього вашого майна залишиться вам єдине – те, що ви дали убогому!» (Перше слово Пастиря, 1899 р.).

До цієї мудрості святих закликає нас і Боже слово устами мудреця, сина Сираха: «Сину, ніколи ні одному вбогому не відмов милостині й не відвертай ніколи ока від потребуєчого; голодуючого чоловіка ніколи не злегковаж і убогому в його потреби не зроби ніколи прикрости. Не засмучуй серця потребуєчого і не поскупи малого дару тому, хто в біді. Не відкидай прохання убогого і не відвертай свого лица від потреби ближнього» (Сир. 4, 1-4).

23. Тож ідеалом християнської спільноти загалом і кожного християнина зокрема є служіння. Наша Церква має довгу історію солідарності та соціального служіння, які проявилися з особливою силою у важкі періоди нашої церковної і національної історії. На поселеннях ми спомагали одне одного, гуртуючись у церковних громадах і громадсько-культурних організаціях, засновуючи з великою жертвністю наукові інституції, щоб зберегти нашу ідентичність, передати скарб віри нащадкам та поділитися ним із народами, з якими ми творили одне суспільство в країнах, що нас приймали. Наші серця у вільному світі відчували з усією гостротою біль і утиски, яких зазнавали греко-католики під владою комуністичного режиму на материнських землях. З діаспори підносилися до неба неустанні молитви за переслідуваних братів і сестер у вірі, а милосердна та щедра рука простягалася

(Закінчення, початок на 8-9 сторінках)

до них у жесті солідарного служіння, що стало особливо цінним і важливим після виходу нашої Церкви з катакомб. Вдячність за цю тривалу вірну і щедру допомогу ніколи не перестане линути з рідної землі до Бога і до вас, дорогі брати і сестри на поселеннях! Тепер Україна поспішає з необхідною допомогою на поселення, зокрема посилаючи працівників у Христовому винагороднику, священнослужителів, яких виховують наші семінарії на Батьківщині і які відтак надають духовну опіку та соціальний супровід нашим вірним у різних кутках світу. На цьому цінному досвіді взаємної підтримки і солідарності маємо будувати наше сьогодення і майбутнє, поширюючи і збагачуючи цей досвід нашими відповідями на новітні виклики та завдання.

24. Десять років тому, розпочинаючи програму парафіяльного оновлення під гаслом «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом», ми наголошували, що діяльна любов до ближнього є покликанням і завданням кожного християнина, і закликали поглянути навколо себе, щоб зауважити, скільки у світі є нещастя і бідності, самотності і смутку, болю і страждання! Усі ці прикрі явища нашого земного життя – це для нас запрошення до чинної любові, яка є виявом живої віри. Господь хоче відкрити наші очі на нужду світу, щоб ми навчилися по-справжньому любити і виявляли нашим ближнім Божу любов – увагою до них, сердечним співчуттям, підтримкою, словом потіхи і розради, а головню ділами милосердя.

За ті роки, які минули від початку цього спільного шляху церковного оновлення, ми стали свідками і співучасниками великого руху солідарності і милосердя серед Божого люду нашої Церкви і нашого народу, в Україні і на поселеннях сущого. Випробування, які падали і падають на нас, не ламають, на щастя, нашого духовного хребта, а навпаки, мобілізують всі душевні і фізичні сили для захисту, підтримки, порятунку.

Ми дякуємо всім вірним Церкви і людям доброї волі в нашому суспільстві, в Україні і за кордоном, за вашу доброту, посвяту, щедрість і жертвність, що їх ви проявляли як у рамках програми «Жива парафія», так і за інших численних нагод і потреб. Вашими жертвами та добрим ділами ви не лише підтримуєте сотні тисяч постраждалих від війни, катаклізмів, несправедливості та соціальної нерівності, – ви даєте перед Божим обличчям ясне і смиренне свідчення живої віри, сили любові, яка заповідає перемогу життя і воскресіння.

25. Та лихо поки що не минуло. Убогих завжди матимемо поміж нами. Тому сьгодні відновлюємо наш заклик продовжувати наполегливо і сумлінно служити потребуєчим, убогим і знедоленим. «Лише тоді зможемо вважатися живими християнами, а наші парафії стануть місцем, де піклуються про сироту, заступаються за вдову, допомагають убогому і розділяють страждання із хворими. Так об'являтимемо світові материнське обличчя Церкви та станемо живим знаком присутності Бога серед людей, згідно зі словами св. Августина: «Якщо бачиш любов, бачиш Пресвятую Трійцю» (Блаженніший Святослав, Пастирський лист «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом», 2011 р.).

26. Беручи до уваги критичний стан

із продуктивним та матеріальним забезпеченням чисельно значних верств населення в Україні і в різних частинах світу, спричинений і загострений світовою пандемією коронавірусу, пропонуємо усій нашій церковній спільноті цього року започаткувати з нагоди Всесвітнього дня вбогих конкретний милосердний чин – благодійну акцію «Нагодуй убогого!», координацію якої доручаємо нашому Відділу соціального служіння.

Ніхто з-посеред нас не є таким убогим, щоб не міг поділитися з іншими. Лише тіснота серця можуть перешкодити нам це зробити. Натомість серце, що містить у собі бодай крихту Христових думок і почуттів (пор. Флп. 2, 5), не зможе не сказати перед лицем людського болю і страждання: «Жаль мені цих людей» (пор. Мт. 15, 32). А цей жаль серця неодмінно породжуватиме щирю молитву, діла милосердя, готовність поділитися, скласти пожертву на благодійну мету, щоб рятувати життя і захищати знедолену людину, даруючи їй свій час, увагу і матеріальні засоби, потрібні для життя.

Тож закликаємо братів і сестер у вірі по всьому світі активно долучитися до цієї ініціативи «Нагодуй убогого!», яка надалі діятиме при наших парафіяльних спільнотах і церковних організаціях на постійній основі. При цьому заохочуємо творити щоразу нові підходи та форми, щоб нести своєчасну і посильну поміч усім без винятку нужденним, близьким і далеким, віруючим і невіруючим, бо Божа любов, яка нас надихає, не зводить мурів та бар'єрів, а прокладає шляхи і буде мости всепрощення та милосердя.

27. Дорогі в Христі брати і сестри! Бажаємо дедалі більше бути Церквою, яка виходить, щоб служити, – це наша програма, наша мрія, наш дороговказ. Насамперед маємо служити тим, хто є найближче до нас і відчуває брак уваги, підтримки й розради. Але закон і заповідь любові має універсальний вимір і характер. Тож наша Церква – в Україні і на поселеннях – повинна вчитися виходити дедалі більше за межі своїх парафіяльних, конфесійних і етнічних «огорож», щоб відкритися у милосердній любові до всіх страждених і знедолених, незважаючи на конфесійну і релігійну приналежність, на расу, стать чи вік. Єдине, що має нас провадити до зустрічі із ними, – це Христова любов, яка нас надихає і спонукає до дії (пор. 2 Кор. 5, 14). Нема на світі для Божої дитини чужої людської долі, чужого горя і нещастя. Усі ми – діти єдиного Отця Небесного і члени тієї самої людської та Божої родини. Тож маємо завдання і доручення, отримане від нашого Спасителя у притчі про милосердного самарянина як напуття, як заповіт і наказ: «Іди і ти роби так само!» (Лк. 10, 36).

Благословення Господне на вас!

**Від імені Синоду Єпископів
Української Греко-Католицької Церкви**

† СВАТΟΣЛАВ

**Дано в Києві,
при Патріаршому соборі
Воскресіння Христового,
у день Святого мученика Лонгіна
сотника,
29 жовтня 2020 року Божого**

Юрій Підлісний:

«Потрібно, щоб завдяки мирянам голос Церкви звучав у різних середовищах»

Віднедавня завідувач кафедри політичних наук УКУ Юрій Підлісний очолив комісію УГКЦ у справах родини та мирян. Це призначення було для нього у певному сенсі символічним, адже саме пан Юрій був одним із тих, хто стояв біля витоків мирянського руху УГКЦ в 90-х роках і був тим, хто розробляв концепцію комісії мирян УГКЦ та очолював її раніше. Втім, останні 7 років не працював у Патріаршій курії, а більше присвятив себе викладанню. Нове призначення не стало великою несподіванкою, але принесло чимало викликів. Адаже у новоутвореній комісії поєднано відразу три напрямки: «Справедливість і мир», «У справах родини» та «У справах мирян». Які завдання ставить перед собою пан Юрій на новій посаді, чому не мовчить і гостро висловлює християнську позицію, наприклад, щодо ситуації з протестами в Польщі, ми поспілкувалися в ексклюзивному інтерв'ю.

– Як Ви вважаєте, чи напрямки діяльності трьох комісій, які тепер поєднали в одну, дотичні і чи накреслили Ви нові стратегії перед собою?

– На перший погляд, так і може виглядати, що це три різні напрямки, але є багато точок, де вони перетинаються. Особливо там, де стосується мирян і родини. Але спершу ми будемо зберігати трьома напрямками. Бо одне із ключових завдань, яке стояло перед комісією «За справедливість і мир», це поширення суспільного вчення Католицької Церкви. Те, що стосується родини, то це допомога священикам, єпископам в опіці, супроводі родин. Це перетинається, тому що католицьке суспільне вчення передбачає відповідне ставлення до родин, розуміння того, що є родина, з кого складається родина, як родина має розвиватися. Що стосується комісії мирян, то миряни теж є членами якихось родин. Перед ними стоїть також питання апостольського служіння мирянина, яке є відмінним від служіння священика, єпископа чи монаха. І воно стосується залучення не лише служіння поодиноких мирян, але цілих родин. Я не кажу, що це все ідентичне, але знайти ці точки дотику ми можемо і накреслити якийсь єдиний план діяльності комісії можливо. Як це зробити, ми побачимо пізніше, але зараз все ж зберігаємо три напрямки на початках.

– Чи Вам, як мирянину, комфортно у середовищі, де більшість комісії все ж очолюють представники духовенства? Знаю, що Ви раніше очолювали комісію у справах мирян і це повернення до витоків, але все ж...

– Я був першим головою комісії мирян і був тим, кому ще Блаженніший Любомир Гузар у 2003 році доручив написати

проекти положень про комісію мирян на єпархіальному рівні і на рівні Греко-Католицької Церкви. Я такі проекти підготував. Синод ці рішення розглянув, вніс корективи і затвердив. Відтак, у 2003 році Блаженніший Любомир створив комісію у справах мирян при Львівській архієпархії, бо осідок тоді був у Львові. І ще тоді він доручив мені пробувати координувати діяльність єпархіальних комісій, а у 2006 році призначив мене керівником комісії у справах мирян на рівні УГКЦ, тобто координувати цю роботу на між'єпархіальному рівні. Для мене не є проблемою спілкування і співпраця ні зі священиками, ні з монахами. Я у мирянському русі з 1990 року. А безпосередньо у такій діяльності, яка передбачає спілкування зі священиками і єпископами, був у тій групі, яка була причетна до відновлення Товариства українських студентів-католиків «Обнова».

– Яку Ви ставите для себе мету у цій комісії?

– Найперша мета – це налагодити системну роботу. Системною робота є тоді, коли вона має дуже серйозну візію і стратегію. Комісію мирян і «Справедливість і мир» дуже легко заточити під єдину стратегію. Якщо ми кажемо, що мусимо поширювати суспільне вчення Католицької Церкви і вміти імплементувати це вчення у суспільне життя, то це означає, що ми повинні робити про-світницькі заходи на різних рівнях. На рівні мирянських організацій, володіти темою, що це таке і навіщо воно потрібне, а також доносити це до політиків.

Церква не повинна прямо і безпосередньо займатися політикою, але постає питання, чи, наприклад, сурогатне материнство відповідає гідності жінки і тієї дитини, яка народжується? Це ж торгівля народженою дитиною і тією мамою, яка перетворюється із жінки на інкубатор. Для багатьох цивілізованих країн це шок, що в Україні таке дозволено. Україна – одна з провідних країн світу, де це дуже активно розвивається і на високому технологічному рівні. Спалахнув навіть скандал, коли через карантин іноземці не могли приїхати в Україну і забрати дитину, яку замовили. Маса дітей, які народжені сурогатними матерями на вивезення... Чи це повинне бути на порядку денному політичного життя в Україні? Звісно, що так. Але хто поставить це питання? Не обов'язково це має бути єпископ чи священик. Це питання на політичний порядок денний може поставити і спеціально вишколений мирянин.

– Якщо коротко охарактеризувати, то які завдання зараз стоять перед мирянами? Вони мають бути «сіллю землі»? Бо очевидно, що не всі миряни є у достатній мірі обізнаними із вченням Церкви.

– Так, миряни повинні бути «сіллю землі». Зрештою, кожна людина повинна бути «сіллю землі», адже тут йдеться про святість. І один із напрямків, який я для себе бачу, це активізація мирян у своїх фахових середовищах. Можемо говорити про лікарів-католиків, журналістів-католиків, юристів-католиків, щоб голос Церкви звучав у кожному з цих середовищ. Бо якщо говоримо про те саме сурогатне материнство, то у цьому мали би бути задіяні християни-юристи, щоб ліквідувати це явище на законодавчому

рівні. Або як на законодавчому рівні урегулювати питання допомоги жінці, яка наприклад, виношує «небажану» вагітність? Треба забезпечити, щоб ця жінка отримала підтримку від держави: і соціальну, і матеріальну. Юристи-християни мали би це розробити. Є, звісно, соціальні центри, де такі жінки можуть перебути, але треба це розширювати. Важливо, щоб була комплексна і системна просімейна політика, щоб соціальна політика держави стосувалася не суто субсидій чи якихось виплат.

– Ви у мирянському русі, за Вашими словами, з 90-х років. Тоді була така хвиля певної моди на Церкву, коли надзвичайно велика кількість людей поринула у монастирі, у спільноти. Але минув певний час, і, наприклад, сучасна молодь подекуди від Церкви відходить. Особисто Ви чому не втратили оцей запал перебування у мирянському русі?

– Люди повинні іти до Церкви не для того, щоб зачаруватися іншими людьми, наприклад, своїм ближнім, який стоїть поруч у храмі, чи постаттю священика, монаха, єпископа. Людина має іти до Бога. А Бог не може розчарувати. Тому у мене розчарувань немає і не може бути, бо я прийшов не до святих людей у Церкву, а до святого Бога, щоб постаратися і самому стати святим. Якщо говорити про Церкву як людську інституцію, то я почуваю себе солдатом цієї Церкви.

– Ви досить активні у Фейсбуці і Ваші пости часто на дуже злободенні теми. Наприклад, це стосується протестів у Польщі, які тривають проти заборони абортів. І часто можна почути від жіноцтва, що це не чоловікові говорити на такі теми. Але так чи інакше на теми родини Вам необхідно говорити як голові новоутвореної комісії. Що думаєте про це?

– По-перше, тут підміна понять. Чому чоловік не може висловлюватися на тему абортів? Поява дитини у лоні матері не відбувається без чоловіка. Принаймні, не всі непорочно зачинають дітей. Якщо чоловік причетний до зачаття дитини, то він і може говорити про долю цієї дитини надалі. Так, жінка 9 місяців виношує цю дитину, і це її особисті переживання, які чоловік не може до кінця зрозуміти, а може лише здогадуватися.

Від протестувальників можна почути, що «це наша справа», «дитина знаходиться у тілі матері», і вдаються ще до однієї підміни понять, кажучи, що «моє тіло – моє діло». Але ж дитина не є тілом матері! Бо якби вона була частиною тіла матері, то при виході поза межі цього тіла дитина би просто зігнала, як будь-який відрізаний орган. З дитиною так не стається, бо це є зовсім інша людська особа. І приймати рішення, кому жити, а кому померти – це не є компетенція людини. Ті, які вважають, що вони можуть приймати рішення, кому народитися, а кому померти, беруть на себе роль Бога. Беруть на себе роль тих, про яких ми з історії людства знаємо. Нацистські і більшовицькі режими вирішували, кому жити, а кому вмерти, причому вирішували на основі тих стандартів життя, які вони придумали.

Зараз прихильники абортів говорять, що он є генетичні вади, якісь патології, і оскільки, мовляв, це не ідеал фізично здорової особи, така людина не відповідає «стандарту», то її треба абортувати,

бо потім – страждання матері, страждання цієї дитини. Чекайте, але у III Рейху також вважали, що жида – це не люди, цигани – не люди, слов'яни – це недолуди. І законом дозволялося це трактувати відповідно. Якщо це не є людина, значить – її можна вбити. Тут – та сама історія. І нацисти обґрунтовували свою діяльність тим, що закон їм цього не забороняв. І прихильники абортів говорять, що міжнародне право не забороняє робити аборти, бо за цим правом людиною вважається той, хто народився. Тобто коли дитина вийшла з тіла матері і вперше закричала, то це людина, а хвилину до того – ще не людина... Це маніпулятивна риторика. У деяких штатах Америки дозволений пізній аборт. Наприклад, жінка має народити завтра, – значить, ще сьогодні можна зробити аборт і це не буде вважатися злочином. Тобто розумієте, про яке пекло іде мова?

Ті жінки, які вийшли на протести у Польщі, кажуть, що суд створив пекло для жінок. Стоп! Пекло для жінок – це заборона вбивати, чи вбивство? Адаже шляхом абортів у тому числі вбивають маленьких дівчаток...

– Часто ті, хто підтримує заборону абортів, не наважуються це декларувати, наприклад, у соціальних мережах. Як, на Ваш погляд, мирянину набратися сміливості, щоб бути все ж християнином в умовах XXI століття?

– Тут не можемо говорити про XXI століття. Ця проблематика є постійна. Візьмімо перших християн: вони зустрічалися з тими самими ботами і хейтерами, і через них вони втрачали життя. Тут бояться втратити спокій увечері, бо тебе атакують у Фейсбуку, бояться, що друзі не захочуть із тобою каву випити, бо ти сказав, що хтось грішник, бо вбив свою дитину. А там віддавали своє життя. Тобто бути сіллю землі означає не відходити від навчання Христового. Бо якщо ми християни і розуміємо, що наша мета – це Царство Небесне, то ми слухаємо Христа, а не людей. Ми є вірні Христові. Тут нічого складного з розумінням немає, але надзвичайно складно взяти і змусити себе відповідно до цього поводитися. Або я християнин, або я язичник, який вміє хреститися...

– Часто люди, які не мають відваги відстоювати християнські погляди, наприклад, у соцмережах, аргументують це тим, що і священнослужителі не мають достатньої витривалості. Нещодавно світ сколихнула ситуація із відомим православним богословом Андреем Конаносом, який зняв із себе сан. Як бути в такій ситуації?

– Це те, про що ми з вами починали говорити. Ми приходимо у Церкву не за тим, щоб зачаруватися якимось лідером. Ну, твій ідол впав, не створи собі ідола, не створи собі кумира. Твій ідеал – це Бог. Крапка! Згадаймо слова Євангелія, де йдеться про те, що коли Христос приїде вдруге, чи знайде Він віру у цьому світі? Незалежно, чи серед мирян, чи серед священиків, чи серед єпископів... Питання у цьому. І один із кардиналів чи єпископів дуже чітко говорить, що якщо у нас є сумніви щодо чогось, то ми маємо слідувати за тим, що каже Бог. Те, що каже Бог – записано у Святому Письмі. Якщо я християнин, то я повинен триматися Бога, а не іти за своїм кумиром.

«Духовна велич Львова»

Дияконське рукоположення піддиякона Ореста Єлізарова

31 жовтня в храмі свв. Володимира і Ольги у Львові відбулося дияконське рукоположення піддиякона Ореста Єлізарова. Очолив Архирейську Божественну Літургію та звершив Чин рукоположення Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Співслужили Літургію провінційний настоятель Згромадження салезіян УГКЦ ієрм. Михайло (Чабан) СДБ, відповідальний за душпастирство молоді у Згромадженні ієрм. Анатолій (Гецянин) СДБ, відповідальний за ораторію та катехитичну школу при церкві Покрови Пресвятої Богородиці ієрм. Тарас (Байовський) СДБ. Особливими гостями цієї події були вихованці та вихователі Родинного дому «Покрова», де працює новопоставлений диякон, та аніматори з парафіяльної спільноти, якою він опікувався в часі навчання у Львівській духовній семінарії св. Духа.

Дияконське рукоположення Ярослава Гусака

19 жовтня, у день пам'яті святого і славного апостола Томи, Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, рукоположив у дияконство піддиякона Ярослава Гусака. Архирейська Божественна Літургія з Чином дияконського рукоположення була звершена в Архикафедральному соборі святого Юра. Архирейські співслужили сотрудники собору та запрошене духовенство.

Владика Володимир: «До нас промовляє життєва мудрість: дозволюмо Богу себе здивувати»

До нас сьогодні промовляє подвійна життєва мудрість. По-перше – Бог є щедрим, а, по-друге, дозволюмо Йому себе здивувати. Бо людина має приготувати добрий ґрунт у своєму серці, а кліматичні умови – дощ, сонце і тепло – є Божою справою. У цьому переконаний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ.

«В сьогоднішньому євангельському слові чуємо притчу про сіяча, зокрема, про різні долі посіяного зерна. Ця притча була важливою для первісної Церкви, бо міститься в трьох Євангеліях: Матея, Марка і Луки. Читаючи першу частину євангельського уривку, можна поставити собі питання: чи ця притча є дійсно доброю новиною, тобто благовістю? Адже чуємо про більш втрати, ніж успіхи. Можемо звинуватити сіяча у марнотрастві, бо він мав би знати, де зерно може рости, а де ні», – зауважує проповідник.

«В другій частині притчі сам Ісус Христос детально пояснює її зміст. Позаяк Він є великим проповідником всіх часів і більшого від Нього нема», – додає єпископ.

За його словами, до нас сьогодні промовляє подвійна життєва мудрість: по-перше – Бог є щедрим, а, по-друге, нам важливо дозволити Йому себе здивувати.

Архирей звертає увагу на те, що сіяч щедро засіває зерно, знаючи наперед його долю. Також він не складає наперед великих стратегій, не думає, що там нема сенсу сіяти, бо все одно не зійде. Навпаки, він ризикує і надіється, що, може, навіть на тернистому ґрунті чи серед каміння виросте кілька сильних і загартованих рослин, які врешті принесуть плід.

Все, що бореться, каже владика Володимир, є сильним і загартованим. Сіяч думає навіть про птахів, щоб і вони мали поживу. Відтак Бог довіряє кожній людині, що з неї буде щось добре. Він має певний план і нікого передчасно не списує.

«Ісус є сіячем, який посланий Богом для того, щоб сіяти Боже Слово у людські серця. Йому треба було 30 років мовчати, щоби промовити до світу. Мовчанка чи тиша – це також велика активність», – переконаний він.

«Звичайно, що врожай дуже залежить від ґрунту, і будь-який господар його перед цим добре готує. Це елементарні знання з аграрної технології. Коли господар сіє, він розуміє, що частина зерна може пропасти, але все ж сіє. Хто з Богом починає комерцію, той завжди програє. В Бога є свої розрахунки: він терпеливий, милосердний і справедливий», – наголошує проповідник.

На його переконання, за прикладом сіяча Ісус рано чи пізно постукає до кожного людського серця, щоб побачити плід. Ісус запевняє нас, що на доброму ґрунті зерно плодоносить сторицею. Тоді всі невдачі компенсуються і ніхто вже не думає про втрати. Така є перспектива Царства Небесного. Все в житті є процесом, який ніколи не може припинитися і на нас потрібно свій час і жертви.

«Так само є з нашим життям і поклонанням: дитячі роки, молодість, вибір життєвої дороги і стану, своєрідна боротьба з кліматичними умовами, старість чи радше золотий вік, а тоді жнива. В житті не може бути все ідеальним, бо до досконалості ми лише прямуємо», – додав на завершення єпископ-помічник Львівської архієпархії.

«Духовна велич Львова»

Львів'яни відсвяткували празник блаженного Олексія Зарицького у студентському храмі

25 жовтня у Львові відбулося храмове свято студентського храму блаженного священномученика Олексія Зарицького. Архирейську Божественну Літургію з цієї нагоди звершив тут владика Степан (Сус), єпископ Курії Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства УГКЦ. До молитви долучилися отці-капелани Львівської архієпархії УГКЦ, зокрема, голова Центру студентського капеланства та настоятель храму о. Юрій Остап'юк, синкел у справах капеланства о. Андрій Хомишин, голова Центру військового капеланства о. Тарас Михальчук, ієромонах Студійського уставу о. Сава Масник і студентські капелани о. Ігор Хомічак та о. Мар'ян Мисяковський.

У своєму вітальному слові владика Степан побажав усім присутнім виявляти своє християнство і хвалитися побожністю: «Бо тоді ми є успішними у власному житті та можемо наповнювати його правильним змістом, щоби прожити гідно. А невдачі на шляху трапляються для нашого зміцнення у вірі. Також потрібно брати приклад із блаженного священномученика Олексія Зарицького і молитися про його заступництво».

Після Літургії спільнота студентських капеланів висловила подяку та подарувала ікону прихожанам, жертводавцям і добрим друзям – пані Світлані та пану Ігорю Гринкевичам, які допомогли подбати за красу студентського храму і храмової території.

Також цього дня відбувся ярмарок волонтерського простору DoBro, який надав празникові святкової атмосфери. Студенти запропонували книги, речі ручної роботи, випічку і запашні напої. Крім цього, поспівали разом із прихожанами та студентською спільнотою. Кошти, зібрані на ярмарках, будуть направлені на проекти волонтерського простору DoBro, який працює з дітьми та підлітками на Донбасі.

За матеріалами: Kapelanstvo.info

Волонтери простору DoBro та студентського театру «САД» зібралися на спільну молитву

Традиційно щомісяця студенти волонтерського простору DoBro та аматори Студентського театру «САД» зустрічаються на молитві. Такі спільноти діють у Львівській архієпархії. Це християнська молодь, що акумулює свої зусилля, аби допомагати потребуючим (особливо дітям), щоб ширити Слово Господнє мистецькими засобами та утверджувати в сучасному суспільстві давні українські традиції і звичаї. Їхня спільна молитва відбувається в різних форматах.

2 листопада молитву очолив о. Мар'ян Мисяковський у львівському студентському храмі блаженного священномученика Олексія Зарицького – відбулася спільна молитва на вервиці. Після цього молоді християни багато і гучно співали пісні під гітару та гостилися у дзвіниці в найкращих традиціях капеланства.

За матеріалами: Kapelanstvo.info

10 цікавих фактів про Патріарший собор Воскресіння Христового УГКЦ

Рівно 18 років тому, 27 жовтня 2002 року, в Києві відбулася надзвичайно важлива подія для греко-католиків усього світу – освячення наріжного каменя Патріаршого собору Воскресіння Христового за участю тодішнього Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира (Гузара). Із нагоди цієї річниці пропонуємо до Вашої уваги 10 цікавих фактів про Патріарший собор Воскресіння Христового.

ГОЛОВНИЙ ХРАМ УГКЦ

Патріарший собор Воскресіння Христового – головний храм Української Греко-Католицької Церкви. Ключова святиня для понад шести мільйонів греко-католиків цілого світу. Тут знаходиться осідок Отця і Глави УГКЦ, Блаженнішого Патріарха Святослава.

ТРИВАЛЕ БУДІВНИЦТВО

Будівництво Патріаршого собору тривало 12 років. Спорудження затягнулося на такий тривалий час через те, що храм зводився виключно на пожертви вірних, без допомоги та масштабних інвестицій великих бізнесменів і можновладців, без допомоги держави чи окремих політичних сил. Церква свідомо відмовилася від участі великого бізнесу у будівництві храму. Та, як висловився Блаженніший Любомир кардинал Гузар: «Ми хочемо бути Церквою свобідною, щоби пожертви не перешкодили нам сказати правду, коли її треба сказати».

СОБОР – СИМВОЛ ЄДНОСТІ ГРЕКО-КАТОЛИКІВ ЦІЛОГО СВІТУ

Зведений виключно на кошти мирян, Патріарший собор мав стати символом єдності греко-католиків цілого світу, щоб кожен міг відчувати причетність до його спорудження.

ХРАМ ІЗ «ЦЕГОЛОК»

Пожертвою для Патріаршого собору були так звані «цеголки» – невеличкі паперові грамоти-подяки номіналом 10, 50, 100, 500 та 1000 грн, придбавши які, жертводавець вносив свій посильний вклад у спільну справу будівництва собору та водночас отримував пам'ятку про свою участь у ній. За допомогою «цеголок» було зібрано близько 10 млн. грн. Відтак кожного, хто спричинився до зведення цього собору, згадують тут в молитвах.

РОЗМІРИ СОБОРУ

Собор площею понад 3000 м² має висоту 50 м та здатен вмістити понад 1500 осіб. Оздоблення собору – сакральне місце-цтво третього тисячоліття

Оздоблення внутрішнього простору храму – білий колір стін, підлоги, вівтарних споруд (престолу, жертвенника, архиєрейського трону) символічно відтворює неземне світло найважливішої євангельської події, якій він присвячений, – світло Воскресіння Христового. Купол собору – символ Неба на землі – унікальна архітектурна конструкція, зведена без опорних споруд, за найсучаснішими технологіями, створює враження, що його підтримує невидима небесна сила. Мозаїчні образи, ікони, вітражі, іконостас храму втілюють найсучасніші течії українського сакрального мистецтва. Патріарший собор – це святе звернення до сучасника, людини третього тисячоліття.

РЕЛІКВІЇ ПАТРІАРШОГО СОБОРУ

При освячені Патріаршого собору у його престол були вкладені мощі св. апостолів Петра і Павла та Андрія Первозванного, а також св. Климентія, Папи Римського, та св. Мартина, які загинули на українських землях, св. священномученика Йосафата (Кунцевича), блаженних священномучеників XX століття Миколая Чарнецького та Йосафата Коциловського. Мощі блаженних священномучеників помістили також у чотири кути собору. Іншими реліквіями новозбудованого собору стали вервички, митра, сутана, чаша і служебник, що їх у червні 2001 року використовував Папа Римський Іван Павло II під час Літургії на київському спорткомплексі «Чайка». Ці реліквії передав храму владика Василь (Медвіт), який прагнув виконати заповіт Івана Павла II. Ось як він згадував ту подію: «Після Літургії Святіший Отець покликав мене і сказав: «Я чув, що ви є відповідальним за будову собору в Києві. Прийміть цю чашу, щоб, коли освятите храм, могли використовувати її для відправ Божественних Літургій».

Сьогодні в соборі є також реліквії дванадцяти апостолів Христових, частинка Животорящого Хреста, мощі блаженного Василя Величковського та інших святих.

ВІДКРИТТЯ ТА ОСВЯЧЕННЯ СОБОРУ

Освячення наріжного каменя собору відбулося 27 жовтня 2002 року, а вже через два роки, 10 жовтня 2004 року, встановлено та освячено п'ять його хрестів. На цю урочистість в Україну з'їхали всі єпископи УГКЦ із чотирьох континентів світу.

Патріарший собор був відкритий 27 березня 2011 року церемонією інтронізації Верховного Архієпископа Святослава (Шевчука), Глави УГКЦ. Освячення цілого собору відбулося в дні святкування 1025-річчя Хрещення України-Руси. 18 серпня 2013 року на прощу з нагоди цієї урочистості до Києва прибуло понад 20.000 прочан та близько 700 священнослужителів.

СОБОР ЯК СИМВОЛ ПРАГНЕННЯ ДО ПАТРІАРХАТУ

Гідно переживши страхітливі роки переслідувань, нищення і підпілля, УГКЦ дала світові нових святих мучеників, зберегла вірність Христові і віру батьків, зуміла крізь перешкоди повернутися на Київські землі, звідки була витіснена російським імперським урядом наприкінці XVIII ст., і тим підтвердила, що готова до відповідальності та обов'язків, які несе за собою статус патріархату. І назва Патріаршого собору відображає це прагнення і цю готовність.

СОБОР ЯК ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР УГКЦ

Як місце надзвичайно важливих подій в історії українського християнства та Української Греко-Католицької Церкви, Патріарший собор щороку притягує до себе тисячі паломників. Заснована щорічна Всецерковна проща до Патріаршого собору, яка об'єднує прочан, що прагнуть відвідати та поклонитися святині на Київських горах.

Джерело: Патріарший паломницький центр

5 акцентів особистості блаженного Карла Акутіса

10 жовтня 2020 року в Асичі проголосили блаженным Карла Акутіса – звичайного 15-літнього підлітка, а не священника чи єпископа. Напередодні беатифікації був відкритий гріб хлопця, в якому виявлені нетлінні останки, і саме ці фото були чи не найбільш поширеними у соціальних мережах. Людство зрозуміло, що навіть у важкі часи Господь дає нам свої знаки милосердя і любові через конкретних людей, що свідчать своїм життям. Ми вирішили сфокусувати увагу на п'яти акцентах, які по-новому відкривають нам постать блаженного.

Блаженний Карло не народився в Італії: хоча за походженням він був італійцем, однак місце його народження – Лондон. На початку 90-х батьки хлопця подались на заробітки у Сполучене Королівство, де у 1991 році і народився майбутній блаженний. Невдовзі родина повернулася на батьківщину, в околиці Мілану.

Карло Акутіс доводить нам, що блаженным можна бути у джинсах і светрі. Блаженний, якого проголосила Католицька Церква, представляє нам, що шлях до святості не є зарезервованим; навпаки, він відкритий для кожного з нас. Блаженний Карло – це пересічний італійський підліток у джинсах і светрі, який вважав, що подарована Богом особистість є вкрай важливою. Не можна бути копією цього світу.

Блаженний Карло – покровитель залежних від Інтернету. Дехто вважає, що цифрові технології є радше шкідливими, ніж цінними; натомість блаженний Карло використовував Інтернет як інструментарій евангелізації і проповідування Божого Слова. Чимала кількість духовенства вважає, що блаженний Карло міг би стати покровителем залежних від мережі, тих, які поринають у віртуальний простір, забуваючи про реальний світ.

Шлях до святості – через Євхаристію. Змалку блаженний Карло практикував Євхаристію, оскільки врів, що шлях до неба – через практику діткнення до Тіла і Крові Господа. Коли хлопець незадовго до своєї смерті дізнався, що хворий на лейкемію, він вирішив віддати свій останній подих за Церкву. Така постава сучасного підлітка справді вражає, адже більшість його однолітків у сучасному світі зосереджені на алкоголі, наркотиках, атеїзмі.

Бути блаженным можна у великих містах. Ми зазвичай гадаємо, що шлях до святості лежить через малі громади – селища, монастирі, провінції. Карло став блаженным, живучи у Мілані. Великі мегаполіси є чималою кількістю викликів та абсолютно новим ритмом життя. Таким чином Господь каже нам, що для сучасної людини нема нічого неможливого, лише варто утверджуватись у молитві та вірі.

Фото з могилою блаженного Карло не випадково стали найбільш поширеними в Інтернеті. Зважаючи на пандемію, війни, катастрофи у сучасному світі для багатьох з нас втрачене обличчя Бога. Наші серця – зневірені. Блаженний Карло є розрадою для сучасного періоду, можливістю показати людині, що Бог із нею, навіть у найтемніші часи. Блаженний Карло, моли Бога за нас!

Підготувала Юліана Лавриш, «Духовна велич Львова»

Всесвітній день обізнаності про перинатальну втрату

15 жовтня, у Всесвітній день обізнаності про перинатальну втрату, у на Святоюрській площі та в Архикатедральному соборі святого Юра провели заходи із вшанування пам'яті дітей, які померли під час вагітності або відразу після народження. Організувала акцію, яка відбувається вже декілька років поспіль, організація «Слід життя».

«Слід життя» – це спільнота, яка не лише морально підтримує батьків, що переживають втрату, але також допомагає створити у певному сенсі позитивні спогади про втрачених дітей: відбиток ніжки, фото. Сьогодні небадужі з різних куточків України надсилають мініатюрний одяг для немовлят-ангелів.

Заходи на Святоюрському пагорбі розпочалися з неформального спілкування на подвір'ї, опісля – лекції с. Юстини, яка розповіла про основні напрямки діяльності «Сліду життя». Центральною подією стала Божественна Літургія, під час якої присутні не соромилися сліз, адже навіть найкоротше життя приходить у світ, аби залишити свій особливий відбиток, змінити наше суспільство на краще.

Єднаючись із усім світом, о 19:00 год. кожен учасник запалив свою свічку.

Капела «Дударик» – ювілейний концертний сезон

21 вересня Львівська державна академічна чоловіча хорова капела «Дударик» отримала статус національного. 17 жовтня колектив розпочав свій 50-ий співочий сезон. 10 грудня мистецький світ відзначатиме 80-ліття з дня народження засновника і головного диригента капели – Миколи Кацала. Яким був творчий шлях та як із самодіяльного хору хлопчиків утворилася Національна академічна чоловіча хорова капела «Дударик»?

Про Миколу Кацала та ідею створення першого хору хлопчиків в Україні

Микола Лукич Кацал народився у місті Хмельницькому 10 грудня 1940 року. У шкільні роки грав на гітарі та контрабасі, опанував нотну грамоту. 1961 року, до річниці пам'яті Тараса Шевченка, створив студентський хор. У 1962 році закінчив Львівський політехнічний інститут, де навчався на геодезичному факультеті. У 1970 році закінчив з відзнакою Львівське музичне училище, а у 1973 – диригентський факультет Львівської державної консерваторії ім. Миколи Лисенка. У 1968 році створив і керував ансамблем хлопчиків Львівського будинку дітей працівників залізниці, збільшивши склад до хорового масштабу – 70 осіб.

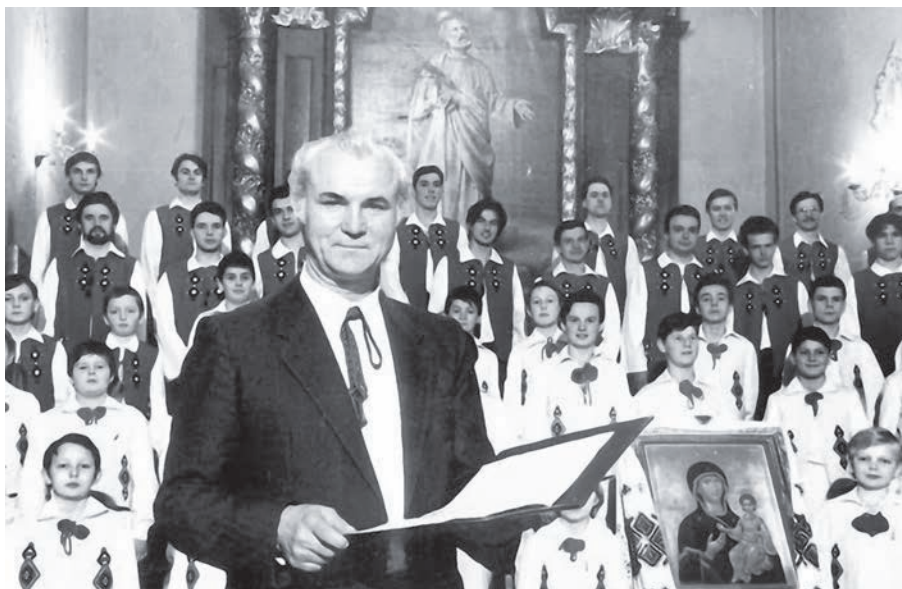
«Кинь ти це діло, Миколо, ще не такі бралися...» – так говорили до 30-літнього ентузіаста, коли чули про ідею створення хорової капели хлопчиків та мужчин. А він, послушавши добрих порад Володимира Пекаря, Євгена Вахняка, наважився заснувати у Львові хорову школу (першу з часів Гетьманщини), що не поступається польській, литовській, німецькій, англійській – найвідоміших у світі. Микола Кацал хотів створити виняткову школу, в якій поєднуються найкращі європейські традиції разом з українським музичним колоритом. Для молодого керівника важливим було створити не «капелу українських хлопчиків», а «українську капелу».

У 1971 році, за підтримки Львівського обласного відділення Музично-хорового товариства України, Микола Кацал заснував хор хлопчиків, залучивши до його складу найбільш обдарованих учнів загальноосвітніх та музичних шкіл міста. Він разом з дружиною Любов'ю прослухав майже 2000 дітей, з яких відібрали найбільш здібних. До уваги брався діапазон голосу, сила звуку, точність слуху та тембр. І лише після того, як укомплектувався склад хору, 17 жовтня у Львівській філармонії відбулася знаменна подія: хор хлопчиків, пізніше названий «Дудариком», зібрався на першу репетицію

«Перед першою репетицією батько обійшов понад 500 сімей. Він вмовляв батьків віддати своїх талановитих дітей в хор. На першу репетицію у філармонію прийшло 80 хлопчиків, за півтори години дитячий хор розучив народну пісню на три голоси, а останній акорд звучав на чотири. Це був такий один на світі Микола Кацал з його феноменальним підходом до роботи», – розповідав згодом Дмитро Кацал.

Відтоді хлопчики мали чотири репетиції на тиждень. Любов до хорового співу, окрім Миколи та Любові Кацал, прищепляли однодумці та найближчі творчі помічники: педагоги підготовчої групи Світлана Стефан та Галина Голубева, а згодом хормейстер Леся Чайківська і Степан Кафтан, концертмейстер Тетяна Лагола.

При створенні колективу Микола Кацал покладався на досвід українських класиків – Д.Бортнянського, М.Березовського, А.Веделя, О.Кошиця. Колектив створювався для виконання творів Баха, Борт-

нянського, Березовського. Недаремно ж композитори писали саме для хлопчиків! «Їхня пластика і гнучкість у співі, чарівний тембр і неповторні високі звуки здатні одухотворено передати ідеальне та романтичне, і донести його неушкоджено до людей», – вважав Микола Кацал.

«Дударик» виник наперекір черговому сплеску деукраїнізації під хибно зрозумілими гаслами інтернаціоналізму, який довго крокував проти течії. Змінити загальне річище йому було не під силу, однак прокласти своє, насажене з джерела народної пісні, він зміг. І, мабуть, лише фанатична любов до своєї справи, негасима віра у те, що часи рано чи пізно зміняться, врятували «Дударик» тоді», – розповідав Максим Храмов видавництву «Молодь України».

В 1989 році завдяки старанням Миколи Кацала і його однодумців було створено першу в Україні Державну хорову школу. Спеціально для неї обласна рада та уряд міста передали приміщення колишнього міського шпиталю св. Лазаря. Ця школа стала основою чудового розвитку «Дударика».

Про назву хорової капели «Дударик»

Своєю назвою хор дає оптимістичну відповідь на риторичне питання, присутнє у відомій за М.Леонтовичем пісні «Дударик»: «Діду, мій Дударіку, ти ж, було, селом ідеш, ти ж, було, в дуду граєш. Тепер тебе немає, дуда твоя гуляє, і пищики zostалися, казна-кому досталися...». Микола Кацал відстояв українську назву хору всупереч пропозиціям адептів радянської ідеології – «Внучата Ілліча», «Піонерія», «Красная заря». У цьому закладений секрет популярності «Дударика» серед українців та усіх, хто шанує національні традиції.

Про перші виступи хору хлопчиків

13 листопада 1971 року відбувся перший виступ, а 26 грудня «Дударик» виконав програму з тринадцяти творів, а вже 11 січня наступного року хор хлопчиків Львівського відділення Музично-хорового товариства УРСР дебютував у приміщенні клубу університету ім. І.Франка. Разом із симфонічним оркестром Львівської філармонії виконали симфонічну сюїту А.Петрова «Створення світу». «Глядачі щедрими оплесками нагородили юних хористів, керівників колективу – диригента Миколу Кацала, хормейстера Ольгу Левченко та концертмейстера Юрія Анткова, які за лічені місяці з обдарованих дітей загальномузичних шкіл міста відібрали для хору 85 хлопчиків, домоглися злагодженого звучання хору», – ділився враженнями від концерту М.Сухобра. Відтоді щороку колектив давав по 40-50 концертів.

1972 року хлопчачий хор виступив і на

телебаченні. Відомо, що близько тисячі глядачів дивилися концерт по телевізору. А про звітний концерт капели «Дударик», що відбувся березні 1973 року, в газетах писали: «Концертний зал консерваторії не міг вмістити всіх бажаючих». Після концерту Євген Вахняк сказав: «Настільки свіжо й безпосередньо діти передали характер народних весняних мелодій, що буде важко перевершити їх навіть відомим професіональним хоровим колективом».

В останні роки «Дударик» став невід'ємною частиною громадського життя Львова: щорічні виступи до Дня Незалежності України; «Акафіст до Пресвятої Богородиці» на площі біля пам'ятника Т.Г.Шевченкові; щонедільна участь капели у відправі Божественної Літургії у храмі св. Лазаря; щорічне відзначення роковин Т.Г.Шевченка; вшанування роковин Голодомору, святкування Дня Матері, Різдва та Великодня.

Про перші концертні подорожі за кордон

В червні 1973 року «Дударик» вперше виїхав за межі Української РСР. Хоровий колектив виступив з концертами в Вільнюсі (Литва) у 1973 та 1975 роках, а в 1976 році їздив у Тарту (Естонія), де разом з Київським хором «Дзвіночок» представляв Україну.

У 1987 році «Дударик» взяв участь у VIII Міжнародному фестивалі ім. З.Кодая, що відбувся у місті Комло (Угорщина). На цьому фестивалі «Дударик» був єдиною хоровою капелюю, яка представляла на Міжнародному фестивалі Україну. У фестивалі участь брали дитячі хори з 12-ти країн Європи, були присутні видатні угорські і зарубіжні майстри хорового співу. І був серед них президент асоціації молодіжних хорів при ЮНЕСКО Марсель Корнелю, який здивовано висловився: «Де цей колектив був раніше?! Вони можуть показувати свою майстерність в концертних залах Європи. Їх стиль глибокий з захоплюючим ліризмом. Стискалося серце при звучанні однієї тільки сюїти з українських народних пісень, оригінальної по композиції, виконаної з красою. Разом з тим, в їхній програмі чудово прозвучали і твори модерного стилю, так само, як і хорова література будь-якої епохи».

Влітку 1990 року «Дударик» вирушив у гастрольне турне по США і Канаді. Воно тривало 63 дні. Було дано 57 концертів у 25 містах, серед яких – Нью-Йорк, Вашингтон, Чикаго, Філадельфія, Детройт (США) та Торонто, Монреаль, Едмонтон, Ванкувер (Канада). «Дударик» був удостоєний честі виступити на відкритті української кімнати-музею у Пітсбурзькому університеті (право на це мають тільки державні нації), на з'їзді «Українських кредитівок Америки», а також в знаме-

нитому нью-йоркському «Карнегі-холі», на сцені якого виступають лише кращі з кращих. У цьому концерті взяв участь відомий соліст Метрополітен-опери, бас Павло Плішка.

«Нас скрізь приймали з радістю, оточували увагою, прихильністю. А скільки писали про наші виступи! Це була справжня злива рецензій, повідомлень. Про наші концерти сповіщали величезні афіші, проспекти з фотографіями, фірмові значки», – згадував Микола Кацал.

В серпні 1991 у Ченстохові (Польща) «Дударик» дав концерт в рамках VI-го Всесвітнього дня молоді, на якому був присутній Папа Іван Павло II.

Під час своїх щорічних подорожей капела побувала з концертами у Литві, Латвії, Білорусі, Грузії, Молдові, Естонії, Угорщині, Польщі, Чехії, Словаччині, США, Канаді, Швейцарії, Австрії, Німеччині, Франції, Бельгії, Голландії, Італії та Ватикані.

Про досягнення та відзнаки

В 1976 році в «Дударіку» створено юнацьку групу. Хор набув статусу «Хор хлопчиків і юнаків».

В жовтні 1978 року хор хлопчиків «Дударик» отримав своє перше звання – «Народна хорова капела».

У 1978 році колектив став лауреатом Всесоюзного фестивалю самодіяльних колективів, лауреатом премії ім. О.Гаврилюка.

У 1985 році Миколі Кацалу присвоєно звання «Заслужений працівник культури УРСР».

У 1987 році капела «Дударик» була нагороджена дипломом Президії Верховної Ради УРСР.

У 1989 році нагороджена національною премією ім. Тараса Шевченка – найвищою урядовою нагородою в галузі культури.

У 1988 році приміщення колишнього шпиталю св. Лазаря у Львові передано народній хоровій капелі «Дударик» для заснування першої в Україні хорової школи.

1989 рік – відкриття першої української хорової школи хлопчиків «Дударик».

У 1998 році «Дудариком» було засноване екуменічне братство при церкві св. Лазаря.

У 1999 році Микола Лукич Кацал удостоєний звання «Заслужений діяч мистецтв України», а у 2009 році – «Народний артист України».

У 2001 році капела стає державною, створюється штат працівників та артистів. У 2007 році прийшло перше фінансування цієї структури.

Грудень 2009 року – Львівській державній чоловічій хоровій капелі «Дударик» надано статус «Академічна».

У 2008 році Микола Лукич Кацал отримав медаль УАПЦ «За вірність», 2010 року – орден св. Володимира УПЦ КП та орден св. Миколая УАПЦ.

Травень 2011 року – Микола Лукич Кацал удостоєний звання «Почесний громадянин Львова».

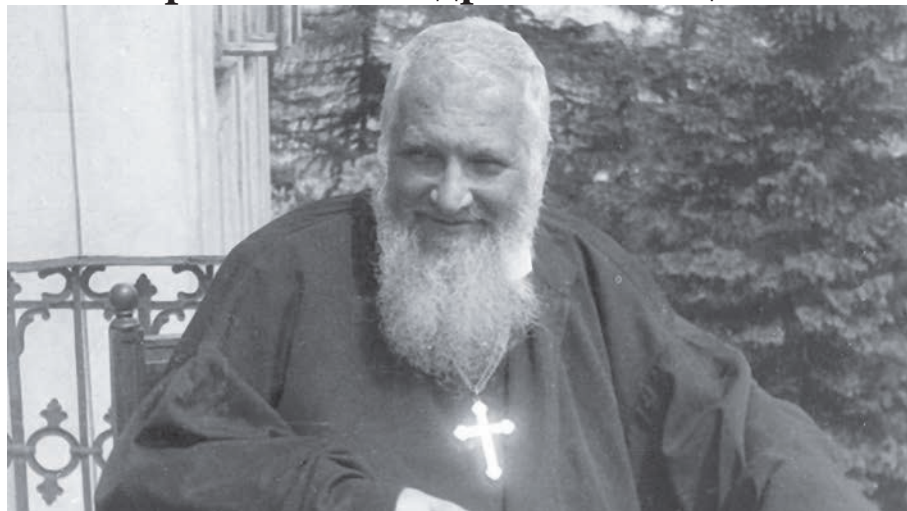
16 вересня 2020 року колективу надано статус Національної академічної чоловічої хорової капели «Дударик».

Про «Дударик» в сьогоденні

Сьогоднішня капела – це до 20 концертних програм у постійному репертуарі, що складає понад 20 годин музики в часовому еквіваленті. Впродовж року капела презентує від 100 концертів в Україні та за кордоном.

«Сьогодні іду від вас і буду завжди за вас молитися», – десять сильних думок митрополита Андрея Шептицького

«Сьогодні іду від вас і буду завжди за вас молитися. Знайте, що в ту хвилину, як ви звернетесь до мене зі своєю молитвою, я відгукнуся на неї». У цьому запевнив митрополит Андрей Шептицький напередодні своєї смерті.

1 листопада 2020 року минула 76-та річниця відходу до вічності Праведного митрополита Андрея. З огляду на це пропонуємо вам пригадати маловідомі, проте надзвичайно сильні думки цього архієпископа УГКЦ.

1. Християнське виховання є найбільшим добром у світі. Хоч би Ви не мали що дітям лишити, якщо дасте їм правдиву побожність, як навчите їх чесної праці, як устережете їх від неморальності, то лишите їм в спадщині найбільше добро, яке їм можете дати.

2. Стережіться ненависті. Любіть всі своє, свого тримайтеся і про своє дбайте, але стережіться ненависті, бо ненависть – це чувство нехристиянське. Єднаймо свої сили, бо сили розділені завсігди будуть слабкими.

3. Ніколи не трагте з очей Божої науки Ісуса Христа. Вкінці ще раз до всіх вас разом, браття мої милі, звертаюся і прошу, щоби в кожній вашій праці ви ніколи не трагали з очей Божої науки Ісуса Христа. Пам'ятайте, що лиш Його наука приносить нам спасення, світло і силу, що з Його хреста спливає на нас через Святі Тайни Божа благодать.

4. Будьте ошадними, але не скупими! Пам'ятайте, що добра, котрі посідаєте, маєте від Бога, а Бог приказав вам давати милостиню. Пам'ятайте, що кожний дар, убогому даний, Всевишній сприймає на свій рахунок.

5. Христос для мене є всім. Паси вівці мої... Ці слова відносяться до всіх єпископів. Проте, коли я з волі Божої став вашим єпископом, то і від мене Христос очікує, що з любови до Него буду над Вами щиро працювати. Як же ж Христа не любити, коли Він є для мене всім: отцем, братом, приятелем, – коли я Йому всім завдячую, що маю?

6. Віра – провідник до спасіння. Людський розум не може власною силою добре пізнати Бога і Його волі. І якщо Бог не дав би нам віри, яка просвітила розум, то ми ніколи не могли б дійти до спасення.

7. Спільна молитва має більшу силу, ніж молитва кожного зокрема. Нехай ціла родина – батько, маги і діти – щодня спільно відмовляють молитви. Така молитва має більшу силу не лише тому, що тут один за другого молиться, один другому випрошує ласки з неба, але ще й тому, що Ісус Христос обіцяв особливим способом бути з тими, що лучаться в Його імені.

8. Під впливом Христової науки змінюється цілий світ. Зникають дикі звичаї і стають лагіднішими. Взаємні відносини людей опираються на чеснотах справедливості і любові. Тиранія перетворюється на батьківську владу, завданням якої є добро підчинених і батьківська опіка над ними.

9. Останнім словом є слово любові. Не пусте то слово. Хотів би з неба стягнути для вас проміння Сонця любові, того Сонця, що ним є Бог. Знаю, що тепло цього Сонця є єдиним ліком на всі ваші болі. І коли б міг цим теплом загрити вас, то, напевно злегшив би всі Ваші злидні й терпіння! Бо здається мені, що саме брак любові є джерелом всякої біди та нужди.

10. Буду завжди за вас молитися. Сьогодні іду від вас і буду завжди за вас молитися. Знайте, що в ту хвилину, як ви звернетесь до мене зі своєю молитвою, я відгукнуся на неї.

Підготувала Христина Кутнів

Слуга Божий митрополит Андрей про сповідь

Коли ж сповідаєшся, брате, то вже все скажи, усі рани душі відслони, усі мерзенні вчинки витягни на верх, хоч би вони десь на дні душі були закриті й від п'ятдесяти літ.

А коли найдеш у своїй душі тяжкий гріх, коли найдеш гріх несповіданий, закритий зі страху чи зі стиду, то вже конечно поправ усі свої сповіді, скажи всьо, що лишень пам'ятаєш! Бо хто знає, чи ця твоя сповідь не буде послідною в твоєму житті! Не знати чи дочекаєшся літа, чи діждеш Успення Богородиці.

Свята Церква радить, наминає і просить причащатися і сповідатися бодай чотири рази в році, а приказує раз у рік. І хто того приказу не послухає, той тяжко грішить непослухом для Церкви і грішною байдужістю про своє спасення; той грішить проти самого себе; шкодить своїй душі; той поступає з своєю душею так, як чоловік, що давав би тілови трутину.

Чи не знаєш, що очищенням душі є покаяння? І що того покаяння потребує конечно душа?

Чи не знаєш, що нерозкаяністю серця готовиш собі осудження в день Божого гніву – об'явлення справедливого суду Бога, що заплатить кожному по його ділах: добрим – вічним життям, а грішникам – гнівом і ярістю?

Чи не знаєш, що то за страшна річ – впасти в руки живого і загнуваного Бога? Чому ж не користаєш з часу, як довго Боже милосердя кличе і запрошує тебе до покаяння? Чому ж не приступаєш до Престола благодати, щоб одержати те милосердя? Може, ти цього і бажав би, може, й здаєш собі справу з того, якою цінністю є щастя супокійної та чистої совісті, а тільки боїшся, тільки не маєш відваги й не можеш рішитися.

То чому ж не попросиш о потрібну для доброї сповіді покору і відвагу? Чи не знаєш, що «всьяке даяніє благо і всяк дар совершен свише єсть?» – з неба? Попроси Господа Бога о дар покаяння, о дар доброї сповіді, о рішучу поправу життя і не переставай просити, аж випросиш собі те, чого тобі треба.

1942 р., із пастирського послання митрополита Андрея до вірних на Великий піст

Джерело: ГО «Українська молодь Христові»

Глава УГКЦ висловив співчуття з приводу смерті владика Яна Немеця

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав висловив співчуття з приводу відходу у вічність єпископа-помічника Кам'янець-Подільської дієцезії владика Яна Немеця.

«Із великим сумом сприйняв я звістку про те, – написав у листі Предстоятель на ім'я Леона Дубравського, єпископа Кам'янець-Подільської дієцезії Римо-Католицької Церкви в Україні, – що після тяжкої хвороби по вічну нагороду перейшов до нашого Господа владика Ян Немець. Сьогодні дієцезія втратила вірного наслідника апостолів, ревного священнослужителя та благовісника спасительної місії Ісуса Христа. Особисто та від імені Синоду Єпископів нашої Церкви висловлюю Вам щирі співчуття і запевнення в молитвах у наміренні новопреставленого».

Глава Церкви відзначив, що владика Ян, пройшовши через пекло випробувань хворобою, склав свідчення віри, залишивши вірним своєї Церкви та всім католикам приклад великої любові до Бога та вірності Марії, великої заступниці й покровительки тих, хто страждає.

Він пригадав останні слова покійного владика: «Сила молитви. Під Твою милість. Благословляю», які він написав своєму брату в єпископстві, що перегукуються з Христовими словами, промовленими на голгофському хресті. «Це слова не розчарування чи зневіри, а великого послуху Небесному Отцеві задля спасіння людини. Щиро віримо, сьогодні владика Ян уже перебуває перед небесним престолом», – додав Предстоятель.

Департамент інформації УГКЦ

Вічна пам'ять!

22 жовтня до вічності відійшов п. Мирон Максимішин – довголітній дописувач нашої газети, співголова Львівського християнського екуменічного братства, паламар храму св. Лазаря та нештатний працівник Національної академічної чоловічої хорівної капели «Дударик».

Молимося за душу покійного та висловлюємо щирі співчуття рідним і близьким. Нехай Господь дарує йому Царство Небесне і прийме його душу в свої Батьківські обійми!

Редакція газети «Мета»

Вітаємо протодіякона Назарія Яруніва з ювілеєм служіння!

31 жовтня 2020 року виповнилось десятиліття дяконського служіння протодіякона Львівської архієпархії Назарія Яруніва.

Чесний протодіяконе, сердечно вітаємо Вас та широко дякуємо за гідне, пильне і віддане служіння задля слави Христової Церкви. Ваше дяконство є великим скарбом, бо присвячене всеціло красі й величі Богослуження, відродженню традицій та розкриттю багатства невичерпного спадку нашої Церкви.

Нехай милосердний Господь освячує Вас в дорозі свого священства, дарує мир, натхнення й повноту благодатей, провадить у любові!

З молитвою за Вас
спільнота Львівської архієпархії

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широко вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у листопаді святкує свої іменини та уродини, а також, хто у листопаді отримав ієрейські і дяконські свячення. Міцного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

У с. Вороняки освячено пам'ятник Блаженнішому Любомирові

18 жовтня Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав парафію Святих Жінок Мироносиць в с. Вороняки Немирівського протопресвітера. Тут він звершив Архієрейську Божественну Літургію, а по її завершенні освятив новоспоруджений пам'ятник Блаженнішому Любомирові.

Джерело: zolochiv.net

Поради від о. Тихона (Кульбаки), які допоможуть впоратися з поганим настроєм

Поганий настрій може застати незнацька кого завгодно. Люди часто піддаються стресовим ситуаціям, через які нерідко псується і настрій, і самопочуття, і ставлення до свого оточення. Однак не можна все звальвати на стрес.

Поки ви ще можете себе контролювати, не опинившись у тяжкому стані, треба діяти негайно. Для цього скористайтеся наступними порадами:

Люди бувають роздратовані, якщо відчувають фізичний дискомфорт. Наприклад, відчувають голод або спрагу. Тож завжди носіть із собою корисний поживний батончик, а також стежте за збалансованістю харчування.

Прогуляйтеся на свіжому повітрі. Насичене киснем повітря зробить вас набагато спокійнішими, а також допоможе прийняти правильне рішення. Це відмінний спосіб відволіктися від поганих думок і переключитися на корисну діяльність.

Зробіть п'ятихвилинну зарядку. Під час фізичної активності в організмі людини виробляються спеціальні гормони, які підвищують настрій і блокують гормони стресу. Ароматична терапія. Якщо ви роздрато-

вані, у вас апатія і поганий настрій, то допоможуть приємні й підбадьорливі запахи. Наприклад, добре покращують настрій аромат ефірних олій апельсина і лаванди.

Якщо не в змозі впоратися з поганим настроєм самостійно, то краще розв'язувати цю проблему спільно з психологом.

Джерело: ФБ-сторінка
«Духовно-психологічна поради»
о. Тихона (Кульбаки)

Глава УГКЦ у розмові з Сергієм Жаданом: «Можна спілкуватися онлайн, але когось любити онлайн – важко»

Самотність є одним із видів бідності в сучасному світі. Таку думку висловив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у радіопрограмі «Говорить Жадан» на хвилі «Радіо НВ».

Предстоятель УГКЦ відзначив, що сучасні способи спілкування люди не вповні оцінили, чи, правильніше сказати, ще не освоїли. «Ми, як церковно-релігійна спільнота, щоразу глибше намагаємося усвідомити, як нам можна використовувати сучасні засоби спілкування, наприклад, в умовах пандемії, коли не можемо зібрати людей. Але теж відчуваємо, що є певна межа. Скажімо, ми можемо спілкуватися онлайн, але когось виховувати онлайн чи любити – важко. Усе-таки є необхідність людських стосунків», – зауважив Блаженніший Святослав.

На його переконання, новітні засоби спілкування не можуть охопити всю палітру людських стосунків. Людські стосунки набагато ширші, ніж онлайн-можливість. Можна бути в контакт з усім світом, мати тисячі підписників, але не мати глибоких людських стосунків, що є великою людською потребою», – вважає Глава Церкви.

Департамент інформації УГКЦ

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів
посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____